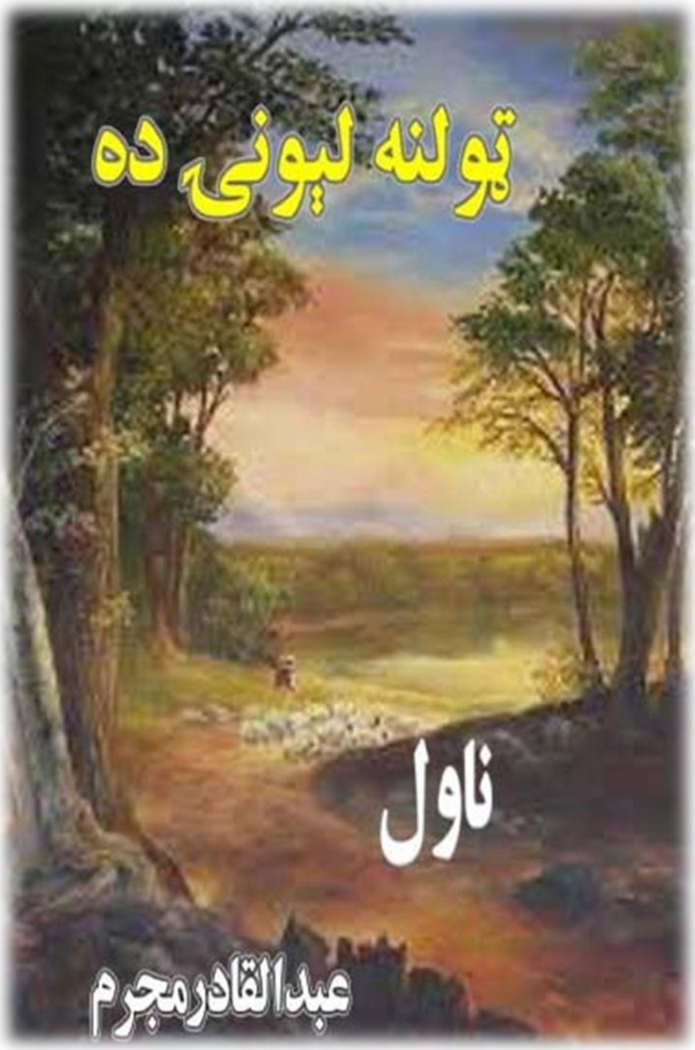

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

دکتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: ::::عبدالقادرمجرم

خپروونکی :: :: :: :: :: ::: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: ::::: :: :: ::: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی:: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: ::::::: :: ::::::::: :: (۵۰۰) توکه

بیه :: :: :: :: :: ::::: :::::: :: :: :::::::: :: (۲۵۰)روپی

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com (search) Facebook

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته یې بېحده
مینه راکړې ، زما د پاره یې خوبه شوې هم یې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل یې زما
دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
یې د دعا ګانو محتاجه یم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگیزی

ضلعي زکواة چېرمېن ضلع کلاسیف الله په مالي لګښت چاپ شو،

د زړه له تله ورته کور ودانی وایم ، داسي خلك دې تل ښاد او بریالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ورد ننه شوم، شا و خوا مې وکتل-يوه ټولۍ خلګ يوې خوا ته ناست وو، له رنګه او خبرو تعليم يافته ښکاريدو-بلې خوا ته درې کسان چې په عمر پاخهٔ له رنګه کليوال ښکاريدو.

يو بل ګړدی صور تمن سړی دېوال ته پروت وو، څنګل يې پر مځکه لګولې وه، سر يې پر خپل لاس ايښی وو، پښې يې غځولې وې.لوڅ بير سر چې په وېښتانو کښې يې بېخي له لرې ورې ورې خا شې ښکاريدې.بيره په تورا و سپين قمره ږيره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه، لاړې پکښې بندې وې. تور لنډ خيرن کوټ يې په غاړه وو.

د هوټل له چائينکې څخه يې په يوه لاس يو يو غوړپ چاى په پياله کښې اچولې چې هغه به يې غوړپ کړې بيا به يې بل غوړپ په پياله کښې ورواچولو.سړی سم لېونی ښکاريدو.

زهٔ يوې خوا ته له لېوني څخه لرې کښېنستم.هوټلي ته مې د چای ږغ وروکړ.دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو.لېوني چې خپلې چاى په يوهٔ يوهٔ غوړپ ختمې کړې.پر خپلو لړلو برېتو يې لاس تېراوو چې کله به ما تر سترګو لاندې ورو کتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! تا سو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ يې ورکړې -لېوني چې لس لس روپۍ تر لاسه کړې ويې خندل.

"مرې که يې وژنې ! ښځه يې ويلي دي د سپيو په دنيا همېش د مېړو برېتو نه غوړ وي".

په هغو ناستو خلګو کې يوه مخ ورواړاوو "ياره !ښځه يې ويلي دي (ښځه مه کوه بد نه درځي) ".

لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو

"مرې که يې وژنې ! ته دا بې کاره خبرې پرېږده . ته دا راته ووايه قام لېونی دی که تاسو؟".

هغو ټولو بيا په کټ کټ وخندل.يوه چې د خپلې خندا اوښکې يې له سترګو پاکولې

"ستا څه اندازه ده؟".

لېوني په هوټل کښې يوې او بلې خوا ته وکتل

لېونی:"مرې که يې وژنې !که تاسو ټول په يوه شمار کړم نو زما په خيال هغه متل به شي چې

(کلي پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".

دوی ټولو بيا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه کړه

"ياره لېونيه ! ته ډېر هوښيار يې".

لېونی: "مرې که يې وژنې !هو خو خلګ مې نه مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره يې خبرې کولې هوټلي ته يې ورږغ کړو"ته ژراوړه دوې چائينکې".بيرته يې لېوني ته مخ ور واړاوو"ستا په خيال څۀ کول پکار دي؟".

لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخيست"مرې که يې وژنې ! زما په خيال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ويلي دي يوه معنا به نۀ لري. وما ته دا سې ښکاري لکه له يوې لائبريرې څخه چې بلې ته کتابونه وړې".

هغه له لېوني سره په خبرو اخته سړي چای په پيالو کښې اچولې"ستا په خيال څۀ کول پکار دي؟".

لېوني له ډکو پيالو څخه يوه ورپورته کوله

"مرې که يې وژنې ! تاسو دا سې وکړئ پښتنو ته ووايا ست.د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي.يو دا سې سړی پيدا کړئ چې لاره ايستلای شي هم يې باره زده وي".

هغه له لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته کولې "بل څۀ کول په کار دي؟".

لېوني تشه پياله په لاس کښې پورته کښته کوله

"مرې که يې وژنې ! بل که دا سې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې يوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه دا سې اداره جوړه کړي چې اول يو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي.سو که سو که يې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ويوه روپۍ ته يې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دي د دې کوځې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې ځوک چېري ځي او ځوک چېري ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چایو یې نشه نهٔ وه ماته په چائینکو کښې یې نورې چای کتلې
"نور ځهٔ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ویې هم خندل
"مرې که یې وژنې ! کارونه خو ډېر دي.دا یو کار که لا کولای شې چې ملایان را وغواړې پر پېښ، پېښور، موځي او نایي په داسي نوموتو ونوموي کوم چې دوی ارځي بل به داسي وکړې یو ځهٔ او به ورته راوړې دوی به غوړې ځېنې جوړ کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونیه ! دا به زما په خیال نهٔ کړي وه".
لېوني یوار هغه سړي بیا ماته، په اخر کښې هغو کلیوالو خلګو ته ښهٔ په غور وکتل و یې خندل
"مرې که یې وژنې ! ولي ملاعثمان له او بو غوړي جوړ ولای شو.دوی خو یو مولویان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پریوت.د هوټل په منځ کښې یې پښې وغځولې.په دې وخت کښې ټولو یو بل ته په حېرانۍ سره کتل. اذان وشو.هغه کلیوال خلګ ولاړ شو، یو بل ته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شریفې لمونځ دی بیا د اودس موقع نهٔ پیدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې که یې وژنې ! په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب ځهٔ شاته یې لا نهٔ را وکتل.بېرته هغه لهٔ دهٔ سره په خبرو بوخت سړي وویل
"ولې؟".
لېوني د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څهٔ داسې ورکړی
"مرې که یې وژنې ! دوی وای په ښار کښې چې هر ډول خلګ نهٔ وي ،په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نهٔ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته یې د لېوني و مخ ته کتل
"یاره لېونیه ! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو ،مخ یې شا ته را واړاوو
"مرې که یې وژنې ! ما ته معلوم دي په دې خلګو کښې یو بې غیرته بل ناپوه نشته.دریم د لمانځهٔ د پاره پاکې جامې ضروري دي .دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟.مزدور په مزدوري کښې ، استاد په استادي کښې ، ډاکټر په ډاکټري کښې ، ملا په ملایي کښې ،خان په خاني کښې غلا کوي. شته یو څوک چې خپله ذمه واري یې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې درې څلور واره

"مرې که يې وژنې !"

"مرې که يې وژنې !"

"مرې که يې وژنې !".

بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلګ هم ټول راغلو.په ټولو مو لېوني تکيه کړی.په دې وخت کښې زما خولهٔ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولهٔ راکړی.د دهٔ هم سر په ديوالهٔ کښې ټک وهل شوی ميختبلې سره ولګېدو، بېخي ډېر مات شو.وينې پر تو يدې هم بې هوښه شو.پر مخکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(2)

ژر ژر مي شيخ استاد ته زنګ ووهلو ـ ښه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو ـ ښخې ژر راغلو ـ لېوني مي هسپتال (روغتون) ته يوړې.

اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره ـ موږ په وينو لړلي يو، دوی پوليس والا ته فون (زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولهٔ ور خلاصه کړه چې څهٔ پر خولهٔ راتلو هغه مي ورته ويل

دا چا درته وويل چې موږ جنګ کړی دی ـ په شناخته سترګو نهٔ شرم، نهٔ حياء لرئ ـ ژر ژر د دې سړي علاج وکړئ".

ډاکټر يوه اوږده ساه واخېسته

"خدای به يې خير کړي ـ موږ څهٔ وکړو، مجبوري ده چې پوليس خبر نهٔ کړو بيا نو موږ يو، عدالت او پېښانې وي بيا له پېښيانو ځان نهٔ شو خلاصولای".

ډاکټر د ليوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر يې زما خولهٔ له وينو راپاکه کړه چې لېوني پر خولهٔ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مي کيسه کوله چې پوليس ماما راغلو، يو څو نور پوليس هم ورسره وو.د ښار پوليسو اکثرو د ماما په وجه زۀ پېژندلم.پوليس والا خو زۀ پېژندمه خو ايس ايچ او نوی اوس اوس له بله ځايه راغلی وو هغه څۀ ځان دلي دوري کاوو.

څۀ زۀ هم په ځان کښي خالي (ملامت)وم .ما لېونی نۀ پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی ؟خو بيا ما او پوليس ماما په ډېر سخترو(خواری او زاری) لېونی داخل کړ او د ليوني هره ذمه واري مونږ په خپل سر واخيستله .له ليوني سره نۀ شناختي کارډ، نۀ يې بل داسي کاغذ په جېب کښي وو چې نوم يا يې د کور درک پر کېدو.

په هسپتال کښي مي د ليوني د پاره ځان له ځای (يوه شخصي خونه) ومونده.د لېوني علاج شروع شو.پوره درې ګنټې (ساعته) پس ليوني په هوښ کښي راغلی.ورو ورو يې سترګې خلاصي کړې .يو وار يې چت ته بيا يې پنکې ته او ورسته يې ما ته وکتل.

زما په زړۀ يو خدای ښۀ خبر وو .زما دا وېره کېده چې بله دوره پر را نۀ شي.پر خولۀ بل سوک در نۀ کړي.

لېونی: "مرې که يې وژنې !دا راته ووايا ست چې زۀ دلته څنګه او چا راوستم؟".

ما لېوني ته کتل.په وېره وېره مي ټوله کېسه ورته وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی را پورته شو. شا و خوا یې وکتل بیا ولاړ شو. لاړو اودس یې تازه کړ. په لوخ سر، په هغو خیرنو جامو کښې پر لمانځه ودرېدو چې لمونځ یې سم وکړو. دلته زهٔ هم لږ څهٔ مطمینه شوم.

لېونی: "مرې که یې وژنې! پولیس، قانون او عدالت اوف! اوف! توبه توبه که مه خپلې خبرې درته وکړې. حېران به پاته شې.
مرې که یې وژنې! نسوار راکړه".

زهٔ: "نسوار نهٔ کوم".

لېونی: "سګرېټ راکړه".

زهٔ : "سګرېټ هم نهٔ څکوم".

لېونی: "هاهاهاها. مرې که یې وژنې! سګرېټ هم نهٔ څکوې؟. باوو هاهاها څه سمه ده. دغه رنګه خماري مې پرېږده. چای خو نو راوغواړه منا چې کیسه درته وکړم".

زما په زړهٔ یو خدای ښهٔ خبر وو. یوازې زهٔ او لېونی وو. له ځان سره مې وویل
"څه اوس خو هسې هم کښېوتی یې".
زما دغه خبره پر زړهٔ وه چې کیسه پرېږده ځان را وپېژنه چې ما به دا خبره کوله. په دې وخت کښې ور خلاص شو. نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليـوني خپـل لاس نرسـې تـه نـۀ ور پرېښودو ـ هغـې غريبـې سوالونه ورته کول چې
"دا ستا د روغتيا د پاره در لګوم".
لېـــوني: "مـــرې کـــه يـــې وژنـــې ! د روغتيـــا د پـــاره ؟ هاهاهاهاهاها.په ما څۀ شوي دي ؟".
نرســه: "چې څـۀ نـۀ د ي د ربانـدي شـوي بيـا پـه هسـپتال کـي ولې پروت يې؟".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! خوره ! زۀ په تا ستن نۀ لګوم . ما تـه بـه نـر ستن را لګوي .که نرشته بيا خو سمه ده ګني زۀ ستن نۀ لګوم".
دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې
"دغـه کم عقلـه وګـوره ، هغـه غرېبـه پـه دومـره خـوږه او پسـته ژبـه ورتـه رېغـږي .والله کـه مـور ورتـه رېغـېدلې وي"ـ پـر رېږ غ مې کړ
"لاس ورښـکاره کـړه چې ستن درولګـوي ـدا غرېبـه خـو بـه تولـه ورځ وتاتـه نـۀ تېـروي .دا ستاپه شـان نـور هـم ډېـر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".
ليوني برګ را وکتل
"مـرې کـه يـې وژنـې ! تـۀ خپلـه خـوردې تـه پرېـږدې چې پـه دې هسـپتال کښـې ولاړه وي .د دا سـې لېـو نيـا نـو چـوپړ وهي.نارينه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نه جواب ورکړ.
لیوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که یې وژنې ! خورکی ! ویني زموږ ښه مېړونه خپله خوردي ته نه پرېږدي چې د اسې د تولنې خدمت وکړي.ما ته وایي لاس ورښکاره کړه".
نرسي له وړې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ویې ویل
"هو دي خو هم دغسي". لیوني لاس ورښکاره کړ.
لیونی: "مرې که یې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته .لیوني کراره د هسپتال څادر پر ځان ورکش کړ، پرېږو تو-زه ووتم ، هوټل له لاړم. خپلې چای مې دورې ښې په تسلې وڅښلې بیا مې د لیوني د پاره هوټلي ته د چای وویل .خونه مې وروښوده . سګرېټ او نسوار مې را اخیستو- په لاره را روان وم د نرسې او لیوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هوټلي چای راوړي ،ما لېونی را ویښ کړ دۀ چې سر تر څادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مرې که یې وژنې !چای دي،چای دي".

ژر ژر له کټ څخه را کوز شو ما نسوار او سګرېټ هم ور کړو.

لېونی ولاړ شو ، په ټوپونو شو اتڼ یې شروع کړ وی تر دین دي وګرزم او په اوچت ږغ یې وویل

"چناره !چې په سر ،وی چناره !چې په سر کې دي ګل نشته.

چې زموږ په اتڼ ګډ وو

له هغو ځوانانو یو را سره نشته".

ما په ډېره ویره ورته وویل

"راشه شور مۀ جوړوه.هسپتال (روغتون) دی وروره !".

لېونی: "هاهاهاها مرې که یې وژنې !ما نو کله ویل چې سامینا (سینما) ده"راغلی ځنګ ته مې کښېنستو ،پوري یې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وڅکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نهٔ دی".

زهٔ هم ژر ژر وڅکېدم.

ورور ته مي زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډی له کوره څخه راوړه".

لیـونی پـر را غوتـه شـو ، پـه مـخ يـې مـچ کـړم- "ډوډی ډوډی ، خبره یوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر را وغورزېدو

"هله وبښ چا را کړی دی؟".

زهٔ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېـوني یـوه چینکـه چـای پـه نـیم سـاعت کښـي وغوړپلـه-لـه غرو او غونډیو خېت وو.

ورور مـــي ډوډی را ورســـوله--لیـــونی ولاړ شـــو ، بیرته پـــر کټ وغځېدو.

د ورور مـي هـم خـاص خوښـه نهٔ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دي اوسم-خو څهٔ مي کړي وای لـه يـوې خـوا انسـانيت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دريمـه پښـتونواله وه-پـه دې هـره رشـته کښـي زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خـدمت مـي کـړی وای چـې ورور مـي ووت، لېـونی بېرتـه را کـوز شو-پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو یې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به یې وکتل، سر به یې وښوراوه ـ دا سې ښکاریده لکه زما پر حال چې افسوس کوي.زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.
چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بیا د ستني لګولو په غرض راغله خو لیوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بیا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره یې ویل "لالا ! د دې سړي ښۀ خیال ساته"
روانه شوه، ووته.
لیوني ما ته وکتل
"مرې که یې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي لیده؟".
بیا ولاړ شو ،پر پونده وڅرخیدو.
"لیلو لښته ده".
ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنستو
"مرې که یې وژنې ! هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ویل چې هغه خیرن هوټل دی".
ما له څان سره وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه ګړی په هوټل کښې مړ وایه. یو خوا د کورکاروته را څخه پاته دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېوني خلاص شم. لیونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".

زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لیوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل "مرې که یې وژنې! زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".

ډاکټر بېرته څادر ځیني لرې کړ. ماته یې اشاره وکړه چې "راشه".

زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".

ډاکټر په غصه ورته وویل "خاموش!".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صېب! ته خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غړومبې دې جوړ کړې دي. تر تا خو هغه ترکی ترسه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوي. ته خو سړی وېروې.

دا کیسه خو به دې اورېدلې وي (که به مو ږ وېروي) نو ر نو ته په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د لېـــوني پـــه دې خبـــرو ډېـــر وځورېـــدم خـــو ډاکټـــر خندل،باک يې نه په کاوو.

زۀ: "ډاکټرصېب! موږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټـــر: "پـه هغـه ورځ چـې لـرا او بـريـو شـي يـايې تـر مـنځ پاسپورټ او ويزه نۀوي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټـر: "هـو شـته خـو ماتـه دا سـي ښـکاري چـې د دې سـړي علاج به وخت کوي.زۀ او تۀ يې نۀشو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زۀ حېران غوندې کښېنستم.پر دې مې سوچ کاوو چې

"يـو ځـاي د کـور کارونـه پاتـه دي بـل ځـاى د هســپتال (روغتـون) خرڅـه ده بـل د ليـوني فرمايشـونه ،دال نـۀ خـورم ، بېنـډې نـۀ خورم،ولاکـه يـې وخـورم ـ خامخـا بـه د پسـه غوښې وي".

مـا يـې هـم هـر فرمـايش پـه وريـن تنـدي منلـو ځکـه خـو مـې بارخوګان د دۀ له مچو پرسېدلي وو.

دا يـو عجيبـه اتفـاق وو چـې دۀ بـه کيسـه راتـه شـروع کولـه ـ لا بـه ډاکټـر راغلـو ،لا بـه پـر دۀ دوره راغلـه، بـې هوښـه بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوـ زما هغه خبره په زړه کښې وه چې دۀ راته وويلې وو چې
"زۀ د پوليس او عدالت کيسه درته کوم".
زۀ په دې تلوسه کښې وم ـ کېدای شي په کيسه کيسه کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مې ځکه غوښتو چې په خپله کيسه پېل وکړي او زۀ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم.نو مې ورته وويل
"هغه د پوليس او عدالت کيسه؟".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! سګرېټ راکړه ـ مفته کيسه غواړې".
ما له ځانه سره وويل
"واقعي چې لېوني دی ـ د دومره شو برسېره دی کيسه په سګرېټ يا د چای په غوښتلو درته کوي".
زۀ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کيسه شروع کړه".
لېوني: "مرې که يې وژنې ! زۀ خو لېوني يم ـ که تۀ نۀ وايې ټول جهان وايي ـ که کيسه غواړې بيا نو ټولې کسې درته کوم خو کله که هم په کيسه کښې دمه راتله بيا به ما ته کيسه بېرته راپه ياد وې ـ ولې چې زما په دماغ کښې بيا دا کيسه نۀ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "هو که وروره ! زه به ستا کیسه درپه یادوم".

لیونی: "مرې که یې وژنې ! بیا نو راته غوږ شه - د منې وخت وو - نرۍ شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښه وو چې د عدالت و څنګ ته ډېر ښه لمر ځېکی وو - عدالت ته ور څېرمه لمر ځېکی ډېر ښه لګېدو - په منې او ژمې کښې به کله کله زه هم هغه لمر ځېکي ته کښېنستم.

دلته یو وړوکی چائینکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګوڼه ډېره وه - زما بیا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نیولی وو - د دوی پر خبرو به مې خوند اخیستو.

د لیونتوب دا لویه ګټه وه چې ما ته یې را رسولې وه - هغه په دې چې خلګو زما ترمخ هر څه ویل - هغه که به څه د کور کهول خبره وه، هغه یې لا هم نه پټوله - زه به کرار کرار ور څکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څیښلې - کله کله یې خرڅه لا هم راکوله - ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل - که به یوه بل ته ویل خیال کوه، په زوره مه ږغېږه - دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا لیونی دی. دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـه رنگـه يـو ورځ د عـدالت ګېټ تـه نـژدې د پـوال تـه ناسـت وم ـ د دوو کسـانو پـر غېبـت مـي خونـد اخيسـتى وو چـې نـارې بغـارې شـوې ـ شـرنګى مـې تـر غـوږ شـو ـ تـا تـه خـو مالومه ده.

مـرې کـه يـې وژنـې !شـرنګى خـو مـوږ تـه ډېـر خونـد راکـوي چـې سـترګې مـې وروا ړولـې ـ پوليسـو يـو سـړى را روان کـړى وو پـه پښـو کښـې يـې بېـړۍ او لاسـونو کښـې يـې زولنـې وراچـولي وې ـ هغـه پـر شـا تـالى وهلـې،دوى پـه زوره کشاوو ـ يو بل پوليس پر ملا په ډنډو وهلى.

لـه مـا سـره نـژدې يـو سـړى ناسـت وو ـ هغـه يـو پـوليس تـه ور ږغ کړ ـ پوليس راغلى.

سـړى: "کښـېنه چـاى بـه هـم وڅښـې او ګپـه بـه هـم راتـه وکړې".

پـوليس: "جـج پـه دې سـړي د پهانسـى حکـم کـړى دى، جېـل ته يې وړي ـ دى ځکه زورونه وهي نه ځي".

سړى: "ظاليمانو وهى يې ولي؟".

دې خبـرې پـر مـا دومـره بـد تـاثير وکـړ چـې زمـا لـه خـولې بـې اختياره دغه نارې ووتې

"مرې که يې وژنې ! جج ليونى دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی
مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی
مرې که يې وژنې ! جج ليونی دی".

ور منډې مې کړې ـ د سړي د خلاصېدو هڅه مې کوله ـ ور سره مې دغه ناري بغاري وهلې ـ پوليسو پر ما لرګي وګرزول.

د عدالت د رخصتی وخت وو ـ په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه ـ د جج موټر پر راوتلو وو ـ جج را کوز شو، په ډډن ږغ يې وويل "پرېږدئ څه دي؟".

ټول پوليس خاموشه شول ـ يو برېتو پوليس ور مخ ته شو ـ زما د لېوتوب کيسه يې ورته وکړه.

جج وخندل بيا يې هغسې په ډډن ږغ وويل

"ها ليونو ! دا سړی دې څه وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".

وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو ـ خلک هم حيران د ريان ولاړ وو ـ اخر جج را غلی پر اوږه يې لاس را کښېښودی، ويې خندل

"ليونو ! ليوني په خدای به ټوله يو خو څوک ښکاره شي، څوک پټ. ته څه وايې ـ څه دي وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل ـ ټول خلک منډه (ځوپه) خولهٔ ولاړ وو ـ ما ورته ویل مرې که یې وژنې ! دې سړي به خود لوي جرم کړی وي چې د مرګ غوندي سزا دي ورته مقرره کړه ـ ډېرو ته به دي مخکې ور کړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې.

زما په خیال که دا سي وشي چې هغو خلګو او علتونو ته پهانسی ور کول شي کوم چې په ټولنه کښې خلګ پر دا سي جرم کولو مجبوره کوي.ښه به نه وي؟.

جج سر ښورا وو ـ جېب ته یې لاس کړ، پنځهٔ سؤوه روپۍ یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

وروتکېدو زهٔ ورولاړ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(4)

چې ورمې خلاص کړ، لېونې نرسه ولیده ویې خندل

"مرې که یې وژنې! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولې-هسې ستن رالګوه".

نرسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه ووته.

لېونی: "مرې که یې وژنې! ما او تا څۀ سره ویل؟".

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېونی په غاړه کښې ولوېدو-دا سې په کښېوتم لکه زۀ چې ستا په غاړه کښې لوېدلی یم.-نن په خان حېران یې.

زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخېستونکې رنګ دی-ولې چې دا ناروغي ماته له هغه لېوني را پېښه شوه.اوس پردې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تاته نه شي در. خیر دا خبره به هم پردې ځاې پرېږدم.

دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده -اوس په کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي

له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت ډېرېدو-تردې چې زۀ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې نۀ وو، ښار به خوند نۀ راکاوو.په هغه مغزي ماتي پسې به لېونی ګرځېدم -د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نهٔ شو پرېښودلای ـبې له لېوني د هیڅ خبرو خوند نهٔ راکاوو. هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیڅ نه کولې.

یو ورځ د لېوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا ځېنې غټان خلک چې یکې یواځې په موټر کښې دلې دورې ځې راځي.

د ناستې پاستې څوک یې نه وي ـ د دوی له اولسه بدکېږي، د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پیدا کړ. پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي. موږ یو هوټل ته دننه شوو. په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو. دهٔ شا و خوا کتل. په اخر کښې یو سړي چې په عمر پوخ له خلکو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نږدې کېښنستو. د چای ږغ مې ور وکړ. لېوني چې د سړي په خوا کتل، سړيې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله. مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دهٔ ورډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نه دي کړي. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي وما ته راېږغ کړو

"پر خوله يې لاس ور ونيسه. دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا! لېونی دی او وايي چې دا مې خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېر ته د بوال ته شا ووهله.

سړی: "ښه ښه بيا خومې نو شپيان در وکړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ راوکښې، تر خالي چائينکه يې لاندې کولې، واړه يې وخندل له خان سره يې وويل.

"مړې که يې وژنې! لوي استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت. په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېونی جانان: "دا سړی پېژنې؟".

زه: "نه".

لېونی جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستې وې. خان ته يې لور ويلې وو چې ما ته دې خپل پلار لاس را واچاوو. ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایې (خدایه ! ته مې شرم پر بازار مه کړې)".
په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.
زه:"پېژندلی مې نه او ربدلي مې وو".
لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو یې ونیوو- په زوره یې چیغې کړې، کښېناستو- څه وخت پس چې څه کرار شو-ما یې پر اوږه لاس کښېښودو.
زه: "خیر دی ! پر څه دې دومره په زوره وژړل"؟
دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا یې راوکتل-ما یې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې لیدلې، په ژړانده ږغ یې وویل.
"مرې که یې وژنې !ته په دې څه خبر یې چې په دې تولنه کښې څومره حقیقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي)-څه ناروا او ناجایزې پر خلګو لګېږي (تپل کېږي).څه بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.
کوم زورور ګناه کوي او څه بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي ؟
وماته داسې ښکاري لکه یو حرموني ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد یار سزا تېره وي".
په دې وخت کښې یې زهٔ تر لاس ونیولم ، د روانېدو هڅه یې کوله ما یې لاس ونیوو-د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران يې راته کتل-خود به يې دا ويل چې
"د دهٔ له لېونې سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! درځه
زهٔ: "زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! د هغه سرې لور ته-تهٔ به يې په خپلو سترګو ووينې، هم به يې خبرې په خپلو غوږونو واورې".
لېونې لاس پر يوه کشاوو ما يې په بله- لېونې د تلو هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ چې پر پهمېږدي-
بېرته هوټل ته راغلو ،هغه سړی نهٔ وو- د هغه پر ځای موږ کښېښستو-د چای ږغ مې وروکړ- لېونی يو څهٔ وخت خاموشه ناست وو چې کله هوټلي چای راوړلې، ما چای په پيالو کې اچولې.
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمينه شو، په هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،يو هوټلي دی هغه هم لرېدی ، په قهرېې را وکتل ،په تونده لهجه يې وويل
"مرې که يې وژنې ! دا خوار په دې ټولنه کښې اوس چا چا ته ځان سپين کړي-په دې ټولنه کښې نور هر څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سړي چې خلګ وايي ،دا زهٔ په دې ټولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نهٔ کوي چې مور، لور او خور ته خلګ راولي او نهٔ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".
هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد وويل
"تهٔ څهٔ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".
زهٔ پوهېدم چې پردهٔ دا زما خبره ډېره بده ولګېده په قهر يې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړی ويې ويل
"مړې که يې وژنې ! تهٔ نه وينې چې ښار او علاقه دي له حراميانو ډکه شوه۔ورځ دي له حرموني نهٔ ده خلاصه.پردې ډېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نهٔ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.
تهٔ خبر يې چې دا خلګ له خلګو سره دښمني کوي۔هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندۍ اسباب په هر دکان کښې موجوده دي۔ و دې ښځو ته حېرانتيا وری يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتېرونه....
بل حېران ودې ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاربښوونه کوي۔ موږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نهٔ سړي زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوارخو خلگ د خدای په روی دې لارې ته نۀ راتلو چې يو څه راغلو، هغه بيا زمونږ تعليم يافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي يې. ښځې مېړونه کوي پرېږدي يې.دا سې نور بېشمېره ناوارۀ کارونه .کوم غلط کار دی چې تعليم يافته نۀ دی کړی.نالوستي او ساده کليوال کړی دی؟.

تۀ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځايي ښځو په عکسونو او وېډيوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپين کاليو خولې خلاصې کړي دي چې وايي "مور،خور او لور يې نه ده معلومه"که مونږ خپله يو؟".

ډاکټر راغلي،ليونې بيا منډه کړه. په شړی کې پټ شو "

مرې که يې وژنې !بيا راغلی.لچې ملايې".

ډاکټر هم وخندل.ما ته يې مخ را واړوه"دا ليونی دې چيرې پيدا کړی؟".

ليونې ناره کړه

"مرې که يې وژنې !په جومات کښې".

ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ــ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ــ ما ویل چې نوري نا تراشي هم راته وکړي ــ کله کله خو به یې داسې خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا ګېډه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، د ځلاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې ! یوه خوږه خو راکړه".

زه: "یاره ! اوس خو دې زه هم لېونی کړم ــ که لېونی نه یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې ! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکي ناروغي ده ــ خیر خپله کیسه به شروع کړم . یو وخت زه لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ــ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ورمخ ته کړو ، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زه: "زوی مرې ! تا هم له ما هغه د بېزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لبونی ده .... عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بيزو جوړه کړې ده، ځنځير دي را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوږه نه وي والله که کيسه درته وکړم".
ما هم جيب ته لاس کړو ـ دۀ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ورکړې. ورته و مې ويل چې
"ته نوري کيسې مۀ په ګډوه ـ ليونيه! هغه د ليوني کيسه کوه".
له دې واره يې له هغه ځای څخه کيسه شروع کړه چېرته چې يې پرېښې وه".
زۀ: "دا عکسونه او وېډوګانې خو ما نۀ دي ليدلي، نۀ تر اوسه دغه دوکانو له ورغلی يم".
لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! راخه چې اوس دي وروړلم".
په دې وخت کښې په جومات کې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې يې د کوزکلي په هديره کښې خاورو ته سپاري ـ که څوک ورځي ـ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن يار اسکول ته نۀ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه يې بستې کړه
تبر يې راواخيست دري وري يې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو ځيري ويري يې کاپۍ کړه
يو سړی خو نهٔ دی ټول جهان مي تنګوي.........
مرې کـه يـې وژنـې ! دا دوکانونه خو بلـه ورځ هـم د ربانـدي
کـتلای شـم خـو دا هـديره ضـروري ده چـې شـرکت پکښـي
وکـړو-ډېرثـواب لـري-نـورنـو مـوږ ګـناه ګـارانوکـوم ښـهٔ
کـړي دي-زهٔ چې خبـرشـم د هـرچا جنـازې تـه ورځـم- هغـه
ځکـه چي هغـه سړی ببيا مـوږ په ټول ژوند نـهٔ شـو ليدلای-
زهٔ او لېـونی هـديرې تـه ورغلـو-هـديره يـې کـورتـه
دومـره نـږدې وه چـې ببخـي يـې د سـرای لـه دروازې د
زوی قبر ښکارېدو-
پـهٔ هديره کښـې هغـه ښايسـته بـادام ګـل چـې نـن يـې تـر
مـخ خـاوري تو هېدې، کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه
ځيني کوله چې څهٔ وجه وهږ؟
د دهٔ خـوار تـر مـخ کـه څـهٔ هـم خـاوري تو هېـدې خـو و
خلګو ته يې دا کيسه کوله
"وروره ! د دهٔ پـه زړهٔ بـه يـو خـدای خبـروي چـې څـهٔ ور
پېښه وه ؟
يـوه هفتـه بـه يـې کېـږي چـې لـه سـبقه راغلـی وو، بېرتـه
سـبق تـه نـهٔ تلو-داسي هـم نـهٔ ده چې دا يـې اول واردی
چـې سـبق تـه نـهٔ تلـو-پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه
راغلو- زهٔ مدرسې ته نهٔ ځم-
مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لـه مدرسې دي راوباسـم، د اسـكول د فـيس روپـۍ له کومه کړمه.؟
د دهٔ دغـه يـوه خبره وه ـ زهٔ سبق نـهٔ وايـم کـه مدرسـه وي کـه اسکول.
لـه دې واره چې راغلـی مـوږ هـم پرېښـودی ،کـار مـو نـه پـه لرلـی ـ پـرون سـهار زهٔ تـر سـرای د بانـدي ولاړ وم، دی چې راووتـو خولـهٔ يـې لـه خندا ډکـه وه ،غېـږ يـې را باندي وگرزوله ،پر تندي يې مچ کړم.
بابـا !لـه دې واره معـافي راتـه کـوه بيـا قـول دی چې تـر څـو سـتا عمـر وي زهٔ بـه دي نـه خفـه کـوم ـ زهٔ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـر تنـدي مـي مـچ کـړ ـ دی ښـار تـه روان شو او زهٔ کور ته.
څهٔ خبروم چې دی بهٔ دا سي کوي"
بيا به يې وژړل، نوره کيسه به پاته شوه.
هـديره ختـم شـوه، دعـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو. لـس پـنځلس ورځـي بـه زهٔ او لېـوني جانـان ښـار تـه راغلوـ د صـمد اکـا پـه زوی پسـي بـه گرځېـدو چـې کلـه مـو د صمد اکـا زوی پيدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی ـ د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کيسـه وريـاده کـړه ـ هلـک يـو کـانې لـه بله مات کړو که هيڅ هم درته ووايم.
اخر لېوني په قهر وروکتل
"مرې که يې وژنې !دا راته ووايه نوم دي څهٔ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سرېې راپورته کړو-په ډېره خواره خوله يې وويل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زويه! وېرېږه مه- مور نه د چا عزتونه اخلو، نه له چا ناجائزه کار اخلو".
صالوجان چې به ما ته وکتل ښه به ډاډه شو چې ليوني ته به يې وکتل بيرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمينه کړو چې مور ته حال ووايي.
لېوني زما پر څنګانه لاس کښېښودی او صالوجان ته يې وويل
"مرې که يې وژنې! اوس مې را په ياد شو- ته هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې- ما ستا سو خبرې اورېدلې- شاه ګل مسکين درته ويل چې هغه سړي غوږ راته نيولی دی- تا ورته ويل دی په بجو کې نه دی".
صالوجان وخندل
"هوکه، ما دغسې ورته ويل بيا خو به دې نو ټوله کيسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هو کيسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی- اوس نو پکار دی چې هر څه هر څه صفا صفا راته ووايې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نږدې ملګری څۀ، د ورور په شان وو. زمونږ او د دوی کورونه هم سره نږدې وو".

د صالو بې اختیاره پر مخ اوښکې راغلې. لیوني ژر ژر له جېب څخه دسمال ورا وکښی. دۀ اوښکې پاکې کړې

"کورونو مو سره نږدې وو. زۀ او دی به هر وخت دې هوټل ته راتلو. دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ به له اسکوله څخه. دغه یو هوټل خو تاسو ته معلوم دی چې د ښار خلک کم او د سارا خلک زیات ورته راځي نو مونږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.

د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساسه وو. هره کیسه به یې په ځان بوج کوله. بس! له دغې حساسي ورځې یې سر وخوړ.

ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم. تۀ یې ځان ته مۀ ډېروه. دا وخت به هم تېر شي. ژوند ښۀ دی، ژوند له لاسه مۀ باسه! خو دۀ به هر وخت ویل چې نور ژوند راته ګران دی. په مدرسه کښې مې ملایان او طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځینې لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وایي چې ته به علم کوې ،زویه !چې د اخرت توښه مو شي.
اوس نو څوک څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسې کېږي. زه چا ته نه شم ویلای ، له بدنامۍ څخه ډېر وېرېږم. زه نور ژوند نه غواړم بس.........
ما که به هر څومره زارۍ ورته وکړې چې مه کوه. ولې مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښې ماسټران او لوي هلکان تنګوي بیا به نو زه ځان وژنم. همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوست ځایونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو. دا دی چې یو ورځ یې خاوري په سر شوې او زه یې یوازې پرېښودم".
له هغه ورځې صالوجان هم داسې شو لکه زه چې لېونی به نه وو ، دی به هم داسې بې کراره وو لکه زه خو دا وو چې لېونی به نه وو بیا به مو د لېونی کیسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلګ خو نو ته هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک د ربانده ي کوي
.
د صالوجان پلار ته به خود یو چا ویلي وو چې "زوي دي هم لوچه شوی دی. تر ځان له لویانو سره ګرځي".
ور و تکېدو. زما کشر ورور د وډی راوړله. لېوني اتڼ شروع کړی او خپله خبره به یې وتکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ډوډۍ دررورانه ده".
کشرورورمي حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

وروړمي ووت.ما چې د ډېګ سرپورته کړی

"دا خو چولې دي.ګوره لېونی بیا کومه برغزو وايي؟

لېوني چې چولې ولیدې په کټ کټ یې وخندل.

لېونی : "مرې که یې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".

زه: "راشه ډرامې مه کوه ،ډوډۍ وخوره".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! د چولو یوه ډېره پخوانۍ کیسه رایاده شوه.زه چې ماشوم وم د سکول(ښونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، موږ به چولې ځیني اخیستې.یو ورځ موږ چولې ځیني واخیستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ویل

"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".

کاکو: "د یوې روپۍ په چولو کښې خو چرګ نه شم دراچولای".

له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بیا ږغ پرې وکړ

"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتیا ډوډۍ خوړله.ما یې هم چپتیا نه ورماته وله.
لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته یې د حېرت په نظر وکتل. لاړی پر
کټ وغزېدی.روښې اوښکې یې پر مخ راروانې وې.
څۀ وخت وروسته مې ورته وویل
"څۀ کیسه ده؟".
دۀ اوښکې پاکې کړې راکښېنستو.
لېونی: "مرې که یې وژنې! ډېرو پخوانیو یادونو په مخه کړی وم،
له ځانه نۀ یم خبر شوی. ښۀ یې ویلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند
کښي یې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هیڅ مانا نۀ لري).
ما ته له دې چولو څخه که هغه د خندا خبره را یاده شوه خوورسره
سره مې هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له
سکوله (ښوڼځي) څخه راووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو
خوړلې.یو ورځ په هسې خبره راڅخه خفه شو.ما ویل پروا نلري
خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبر وم چې دی به موټر وهي، مرې به.
بخښنه به کوې،زۀ خاص برابر نۀ یم.تۀ لاړ شه کورته ماشومان
به ووینې.زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مې لږ څه په کراره شي نو به بیا
کیسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښې پرېښود او زۀ لاړم کورته يو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د ليوني خبرې مي په مغزو کښې ګرځېدې.له ليوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.

ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د ليوني د پاره يو څۀ مېوه را واخېسته.په رکشه کښې کيښېنستم ، رکشه روانه شوه.ما له استاذ سره ګپه شروع کړه .شا ته د موټرسيکل هارن شو.استاذ رکشه ګوښه کړه.د پوليس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو.خداى خبرچې استاذ څۀ کړي وو.

پوليس: "د رځه تهاني له".

زۀ هم عجبه سړی وم.نا خبره د مرکې لېوه وي.زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پوليس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پوليس: "تۀ څوک يې؟تۀ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نۀ کښې وو.پوليس بله رکشه ودروله.زۀ يې پکښې سپور کړم او بخښنه يې هم وغوښتله.زۀ حيران وم چې

"دا څۀ رنګه پوليس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي يقين شو چې د رکشې والا قصوروار ه دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صيب له خاطرو يې والله که يوه ټکه هم د رڅخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم ليوني له چېرا سي سره جنجال کړی وو.ډاکټر ورو غوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مهٔ وای دغه لېونی خو مي والله که يوه ورځ هم داخل کړی وای .زهٔ منم چې د دهٔ علاج کول زمونږ ذمه واري ده ليکن بل وخت به دا خپل لېونی يوازي نهٔ پرېږدې .نن مي د دهٔ په وجه د کلو کلو را سره نوکر وشړلو".
زهٔ: "ډاکټره ! څنګه يې کوې .زهٔ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم .زهٔ يې خپله هم نهٔ پېژنم.
تهٔ هم عجبه خبره کوې .ستاسو کار دغه دی که لېونی دی که پرسود درملنه يې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غريب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟ تهٔ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زهٔ ولې ډاکټر جوړېږم ؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بيا به ډي سي ، ايس ايچ او يا تحصيلدار جوړېدې. تهٔ څنګه د ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوي. په خدای عجبه ټولنه ده چې د حیوانانو هسپتال (روغتون) له پیشي یا سپي ورولې دوی وخاندي چې "مردارشي یې راوستلي دي.دلته موږ د غوا ، مېږي یا وزې علاج کوو".

د ډاکټرۍ په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي، پشي، ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".

ډاکټر سر کښته ځړولی وو، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیونۍ خونې ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.

لیونی: "مرې که یې وژنې !چیرې غایب شوې.اوس را روان یې. دا سي پینټ مه کش کړی پوزه او خولۀ مي دواړه وروینې کړېد مور ښکنځا کوي.په مورکی مي خوا بدېږي".

زۀ خو په ټوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېوه مي پر کټ کښېښوه.دۀ یوار مېوې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو یې خندل

"د مور ښکنځا کوي.ګړنګ یې کښته څښېدل.د مور ښکنځا کوي"

بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "هغه کيسه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! کومه کيسه؟".

ما بيا کيسه ور په ياده کړه.دۀ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو تۀ هم پېژنې .که زوي د رسره وو هم دوی شک د رباندې کوي.د صالوجان پلار ته به هم خود يو چاويلي وو چې زوي دې هم لوچه شوی دی.تر ځان له لويانو سره ګرځي.

ليوني له جېب څخه مېموري را وکښه ويل يې

"مرې که يې وژنې ! تۀ دغه په جېب کښې واچوه.تۀ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبايلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزميني کښې وو.دی مخ ته موږ په پسې وو.دی او صالو د مارکېټ په ورۀ کښې ودرېدل.ما ته يې ويل

"تۀ ورشه د تنه ټول د موبايلونو دوکانونه دي .مېموري ورکړه ورتهووايه چې

"د ځايي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډيوګانې ورواچوه بيا بېرته دلته راشه".

زۀ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نۀوم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسې راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو کليوال سړی خپله خوريا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلګ ورپسې ګوري .زۀ چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې يو سړی ناست وو.ښه شنه زري لونګۍ يې تړلې وه، تسبې يې هم پر لاس پېچلې وې.ما چې سلام ورواچاوو، دی لکه غلا چې يې کړې وي، ژر ژر يې د کمپيوټر سکرين بند کړ.

دوکاندار: "کاکا ! تۀ څۀ شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړۀ او شرم ورتل وويل

"د ځايي نجونو ،هلکانو او ښځو ويډيو ګانې او عکسونه غواړم".

دۀ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بيا يې راته وويل

"زۀ داسي عکسونه او ويډيو ګانې نۀ لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ويډيو ګانې مې نۀ کړې پيدا ،که يې نۀ راکولې.بېرته راغلم.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! څنګه شوې؟".

زۀ: "ياره !هسې لګيا يې په خلګو پسې تهمتونه وايې.په يوۀ دوکان کښې هم داسي عکس او ويډيو نۀ وه چې هغه دې د ځايي خلګو وي.ټول د انګليسي او هندي فلمونو نه او ګانې وې".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !ډېر ساده يې په تعليم يافته ورځ. اوس تنداره ګوره.مېموري راکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.

لېونی جانان: "مرې که يې وژني ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوګې کاکړي هم پکښې واچوه".

ما ته يې څادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".

صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو، مارکېټ دا سي شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلی يمه............

مۀ وهه لاسونه په ما وبه شي اټېک+دېکه تماشه دېکه.چرسي هلکه سترګې دي سرې دي.دبنګو بوټيا خمار دي کړم.

کټ مې وباسه دا لان ته ادم خان چرسي................

يار مې شرابي په نيمو شپو راځي+غېږه ته زما په زنګېدو راځي خود کشه دهماکه يم

تا سره مې پيار دی

دا سي ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وړه یوګاني دي.یو څل چې
راشي باربار به راځې .تا ته یې ارزانه دراچوم .خپر دی که
مېموري نه ډکوې چای خو را سره وکړه.موږ به ستا منندويه یو".
اخر صالو په یو دوکان کښې میموري ډکه کړه .هغه دوکاندار
روپۍ نه غوښتې، دهٔ په زوره ورکړې.هغه ورته ویل چې
"اوس مي ګیراک یې منا ، که دي وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه
دا ستا خپل دوکان دی".
زهٔ سوچونو واخیستم چې
"یا خدایه !دا عجبه خلګ دي.ما ته یې میموري نهٔ را ډکوله،نهٔ
یې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وایي کله نا کله راځه".
صالو را ږغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کیسه مخ په وړاندې بوله چې دورهٔ
درب شو ، نرسه راغله.لیوني اتڼ شروع کړ.
لېوني: "مرې که یې وژنې ! شین خالۍ بیا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووتــه‌ـدا واريې بيا لــه هغه ځايه کيسه شروع کړه چيري چې يې پرې ايښې وه

"مرې که يې وژنې ! صالو را دِغ کړ ، راځه".

ليوني پر هغـه ځای ولاړ وو چرته چې موږ پرېيښی وو .لېوني مخ کې موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل

"مرې کـه يې وژنې ! اوس مو يو داسي سړي لـه ورولـم- دۀ کـه هر څـۀ ويل تاسو بـه څۀ نـۀ ورتـه وايا ست،نۀ بـه خبره ورغبرګوئ- مـا او دی سره پرېږدی تاسي تماشـه کوئ".

يو موخي چې د سړک پر غاړه يې د يو دوکان پر تړه يو وړوکی کالی هوارکړی وو-خپل وړکی صندوخ يې مخ تـه پروت وو- برسېره د پالش ډبې او بروشونه پراتـه وو- دی پـه سوچونو کې ورک ورتـه ناست وو- لېوني هغـه موخي تـه راغلـو ، د سـلام او روغبـړه پس ور سره کښېنستو.

موځي: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! تهٔ يې نه وينې چې دوې يې سترګې ،دوه غوږونه لرې.انسانان دی".
موخي له خندا شين شو ، په خندا کښې يې وويل
"دغه لېونی لا ښهٔ دی چې راشي لږمې وخندوي-يو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زهٔ ورته وکړم- دواړه د يو بل پر خبرو يو څهٔ ساعت سره وخاندو.
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راته ماما موخي وايي- اوس نو د ماما موخي په نامهٔ مشهوره يم".
ماما موخي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې يوه سړي بل ته په غصه وو يل
"دا خپل زوی پر کونه کښېنوه-تولـه ورځ يې دا زما زوی په کونه پسې کړی وي".
ماماموخي وخندل
"ياره !عجبه خلک دي په دې کې د کونې څهٔ کار دی"؟
زوی پرکونه کښېنوه پلانی د پلانې په کونه پسې وي پلانی د پلانې له کونې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پرکونه کښېناوو پلانې له ځانه لويه کونه جوړه کړېده اوس که مو له ده کونه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کې نه دی پلانی هم په کونه کې سره ښوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وو. دۀ او لېوني په زوره زوره خندل.

موځي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول. هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله. هغه هم پوه شو چې چای غواړي. چای راغلې موځي ماما پیالې را ډکې کړې.

لیوني ولاړ شو پر پونده وڅرخېد و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ورپورته کړه.

موځي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟".

لېونی جانان: "نۀ".

موځي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! شناخته یې دی. له خلګو د هر شي پوښتنه مۀ کوه لېونی کېږې. خپل برش وهه خیرنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موځي ماما بیا له خندا شین شو
"اوس و دې لېوني ته څهٔ وایې؟".
په دې وخت کښې یو ځوان چې رېره یې خریلې، غونډ
تور برېتونه، تور پټکی، څپلۍ یې په پښو کښې
کشولې تر موږه تېر شو.
موځي ماما موږ ته وویل
"دې سړي ته غور شئ چې څهٔ وایي؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته یې ویل
"تا سو خو د خپل سګرېټ لـه ډبـې څخه یـو زربـرخ
راکړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې یوه ورته وویل
"ځه منا، تهٔ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی یې پر ځنګانهٔ په
څاپېړه وواهه
"سرو رنډیانو چې موږ مو په اختـه کولو نهٔ وه
ګناه،اوس چې زربرخ د رڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو په کټ کټ پر خندل.په ناستو خلګو کښې یو بل
ځوان چې خولهٔ یې له خندا ډکه وه، ورته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تهٔ کښېنه موږ چای درته راغواړو".

ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورنژدې کېدو

"چاي نهٔ څښم لهٔ دې رنځ،دا زربرخ راواخله،ځم خماري يم".

هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله

"ته تهٔدا راته ووايه دوی تهٔ په دې بلا څنګه اخته کړې؟".

ښادي چې د تلو هڅه يې کوله

"تهٔدا نه پېژنې موراو پلار چې کوم نوم نه پرايښې دي،دوی بدل کړي دي-يو وايي زهٔدلګير يم بل وايي زهٔ خماري يم بل وايي زهٔ ځيګرخون يم-دا ستاسي شاته وينې دغه دوه ځوانان له موږ سره يې بدې کولې-اوس يا يې(وايي) موږ شاعران يو ،کاکړی هم جوړوي بيا د کېست پر پوښ د خپل ټليفون شمېره هم وليکلې ليا (لا)و سندرغاړې ته دا رنګه کاکړی ورولیکي چې په غاړو کښې د ټلېفون نمبر ووايي.

الله وی ماستره !په خدای که دروا غ درته وايم-دا د کاکړی غاړو والا دونې د ېرې پېسې وګټلې-په لس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپی د یوۀ شاعر کاکړی غاړې یایي- زموږ بیا ږغ هم نه دی د کار- خاص دا سي ږغ مي دی لکه د خرې تو خی- څوني روپی به مي کتلګي وې- دوی چې یوه بدل جوړه کړي وایي زۀ د قام سترګه یم چې دوې جوړې کړي وایي زۀ د قام سترګې یم- هغه یې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

یارمې شرابي پر نیموشپو راځي

یا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

یا

خودکشه دهماکه یمه

بیا یې و ښایسته نجلی یا هلک ته ورکړي- هغه یې ووایي بیا نو دا زما رنګه رنډیانې سګرېټ ډک کړي پرلار روان شي یوې او بلې خواته ځنګېږي- په دې اسره وي چې نن به څوک جانان راته ووایي نن به څوک جانان راته ووایي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته ووایي نو پوډر شروع کړي- هاهاهاها ماسټره! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه سـړي چـې ښـادي تـه يـې حېـران حېـران کتل،جېـب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې
"دا واخله،ورشه چې څۀ په اخلې هغه په واخله ـ موږ يو هم دغسې خلګ لکه دا تۀ چې وايې ـ کله مو هم پر دې فکر نۀ دی کړی چې دا اوس ښو ته څې که بدو ته".
ښـادي چـې روپـۍ تـه لاس ور اوږد کړو ـ هغـه سـړي ورتـه وويل
"اوس به يو څو کاکړي راته وايې".
ښادي : "هو خود يې درته وايمه ـ نوي کاغذ پېچ کاکړي دي ـ پرون مې واورېدلې، تاسو به لا نۀ وي اورېدلې
ويه وينم ښاهسته
که راچوتۍ سوه مدرسه
تلېفون د پېرنګي
د پره اسانه که ياري
يوزيروبل د بل تري
په پسې اونيس اوپچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وختندل ماستره ! دا رنګه کاکرۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم(کړم).

ماستر: "ښادي ! تا تر اوسه یوه یا دوې کاکرۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "بابا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکرۍ جوړېده څۀ زور غوړي اوس اوس به یوه درته جوړه کړم".

ماستر: "خه ښادي ! تۀ یوه جوړه کړه".

ښادي وختندل "دا یې کاکرۍ جوړه
زیږوتین سو چړمښکۍ
څلور یې پښې یوه لکۍ".

تولو په کټ کټ وختندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه یې کوله
"ښادي ! تۀ دا راته ووایه دا پوډر تاسو په خپله راوړی".

ښادي وختندل، ولاړ شو
"یا منا دا زورور راوړي ـ زما غونډي ګیډران دا سې چیري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېونی یې ولیدو بېرته روان شو.

موځي ماما لېوني ته وویل

"دا ګوټونه را وباسه چې درته پالش یې کړم".

لېوني یو ګوټ وکیښ بل یې لا په پښه کښې وو- په دې وخت کښې یو لوی موټر خاص د موځي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن یې ګوته کښېښوده- زۀ او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېونی خو وو ولاړ.

موځي: "دغه بیا راغلی- هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نۀ زۀ له مخه وزم نۀ دی شرم لري- زۀ خو خان ځکه ملامت نۀ بولم چې دا تېره د دوکان په مخکه کښې ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي- موټر دې تېرې ته پاس راوخېژوي. نن یې سم څواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موخي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې را كوز شو. موخي ماما يې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته يې لاس ور واچاوو، تولې تنې يې ور پرې کړې.

موخي ماما چوپ ولاړ وو، څه يې نه ويل. کله چې هغه ورته وويل

"ستا د مور څهٔ او څهٔ". دلته د لېوني رنګ سور او شين شو ور حمله يې کړه

"مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".

پر سرې ور غوټه شو. پوزه يې ور وينې کړه، ګرېوان يې ور څيرې کړ. هغه وخت لېوني او موخي ماما دواړو جنګ کاوو.

سرې ناري وهلې

"و يې نيسئ، و يې نيسئ د خرهٔ زوی لېونی دی".

دا وخت موړ او خلکو لېونی او موخي ماما دواړه نيولي وو. لېوني به دا ويل

"مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا ، د مور ښکنځا

مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا ، د مور ښکنځا

مرې که يې وژنې ! د مور ښکنځا ، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را تول شو لېونی یې قابو کړی- ما هم له خلکو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.
د موځي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله
"اوس نو ښه ئي چې ځیري ګرېوان کور ته لاړ شې- خود به ورته وایې ګرېوان یو موځي را ځیري کړو- ښځه به څهٔ درته وایي؟.
زهٔ خو به هر چا ته وایم خریې په واک نه وو، پر خل یې وګرزولې".
په دې وخت کښې لېونی بې هوښه شو موږ هسپتال (روغتون) ته یووړی.
زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله سترګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردهٔ د لیونتوب بله دا سې دوره رانهٔ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو څکه مې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وروره ! ناوخته شو، زۀ به نرسه را وغوارم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښورولو کښې د هوخواب را کړ.ما نرسه را وغوښته، دی خاموشه وو.نرسه راغله، دۀ هيڅ هم نۀ وويل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولي خاموشه دی.ما نه وو درته ويلي چې خاص خيال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سرپټ کړ، ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ویده شو۔ ما هم اودس او لمونځ وکړ۔ قران شریف مې را واخیست تلاوت مې وکړ بیا ویده شوم۔ سهار ور وتکېدو، زه هم له خوبه را ویښ شوم. نرسې د لیوني د پاره کېک او چای راوړې.
زه دې خبرې ته ډېر فکر یوړم چې
"زموږ د کوتې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بیا ولې دا یوه نرسه د لیوني دومره خدمت کوي؟".
ما هم ډېر په ویره ویره لیونی را ویښ کړ۔ د نرسې د چای او کیک کیسه مې ورته وکړه.
لېوني مخ ومینځلی را غلی. پورته یې پام شو
"مرې که یې وژنې! دا قران شریف چا را اخیستی دی؟".
زه: "ما ولې؟".
لېوني: "مرې که یې وژنې! ښه خبره ده۔ قران شریف وایه ډېر ثواب لري۔ عمل پرې کول ډېر ضروري دی۔ دا سې نه وي چې ته کاروبار پر شروع کړې لکه زموږ ځیني ملایان". کلک یې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "تهٔ څهٔ پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې! تهٔ څهٔ خبریې چې تهٔ نهٔ یې بیا زهٔ څهٔ کوم. په کومه طریقه چې ما اېښی وو هغه رنګه نه وو. ځکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی".؟

ما کېک او چای را واخیستلې. لېوني دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو. دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دي تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې اياره! تهٔ خو هم سم دم لېونی یې. هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نهٔ پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او دهٔ هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ : "مرې که یې وژنې ! نیم ساعت پس لېونۍ په هوښ کښې راغلی .ما ته یې برګ برګ کتل بیا یې په وارډ کښې شا وخوا وکتل .مرې که یې وژنې ! زهٔ دلته چا راوستم".

ما کیسه ورته وکړه.

لېونۍ جانان: "ښهٔ ښهٔ.مرې که یې وژنې !".

څپلۍ یې په پښو کړې او ما ته یې وویل"

درځه موږ هسپتال (روغتون)ته څهٔ خلاص یو.صالوجان څهٔ شو؟".

له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .موږ درې سره له روغتون څخه راووتو.

لېونۍ کښېنستو پر مځکه یې څلور لیکې وکښې.یوه یې د ختیځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېدیځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرهٔ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خواته وه بیا یې اکوبکو پر وویله.ما او صالوجان پر خندل .

دهٔ اکو بکو پر هغه لیکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.

لېونۍ جانان: "مرې که یې وژنې ! بس دې خواته خو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور،خو وو د لېوني په لاس. دی مخکې مور،ور پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کښېنستو.

لېوني جانان: "موبایل راکړه". له صالو څخه یې هغه میموري کارډ طلب کړ کوم چې یې د موبایلونو په دوکان کښې ډک کړې وو. میموري یې موبایل ته واچوله ما ته یې وېل

"مرې که یې وژنې! راشه ویې ګوره".

مسلمانه! میموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. یوې به وره اغېل، یوې به د وډی پخه وله، یوې به اتڼ کاو.

لېوني صالو ته ووېل

"ته ولاړ شه دا یو څه شیان ستا د کتلو نه دي"

بیا یې یو دوې درې ویډیوګاني په را وکتلې بیا یې د هغه سړي د لور ویډیو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې مور، په هوټل کښې لیدلی وو.

ویډیو څه دا رنګه وه چې یو سړی نجلۍ ته وایې چې

"ته به د خان کره ځې او خان ته به وایې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مۀ کوه، خدای ته وګوره - هر څۀ مي ستا و منل - دغه ناجایزه مۀ را باندي کوه"

.خو هغه څوان ورته وایي چې

"ستا عکسونه او وېډیوګانې په بازار کښي رسوا کوم - نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وایي

"اوف ! زۀ څۀ خبره وم چې تۀ به ما رسوا کوې - ما چې له تا سره هر څۀ کول په دې وجه مي کول چې تا راسره د وادۀ کولو قول کړی وو".

په اخر کښي یې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

یقین وکړه چې لاس او پښو مي کار پرېښودی - حق حیران پاته شوم چې یا خدایه ! دا څۀ وینم. دستي مي ورته وویل

"بس بس بند یې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبایل پورته کړی له مځکي یې وویشتو - موبایل توتې توتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې!
مرې که يې وژنې!
حقيقت دې ترخهٔ وي. دلته دا سې هم کېږي".

بیا کښېنستو. زما خو يو د تولنې په کړهٔ وړهٔ او بل په موبايل هم زړهٔ شين وو خو لېونی دومره راته ګران وو چې په هيڅ وخت مې نهٔ شو خفه کولای. ولې چې لېونی زما په زړهٔ را تنوتی وو- بې لېونې مې ځان يواځې ګڼلی.

لېونی بند ته ورڅرمه غرهٔ ته وخاتو- صالو حيران حيران راته کتل- خود به يې دا سوچ کاوو چې موبايل يې ولې مات کړ- مورېليدو چې لېونی د غرهٔ څوکې ته ورسېدو.

زهٔ او صالو سره کښېنستو. صالو ته مې وويل چې
"زړهٔ مهٔ تنګوه. لېونی دی څنګه يې کوې".؟

صالو په کم عمر دېر پوخ وو- د ژوند په ترخو او خوږو ښهٔ پوهېدو- دومره باکماله او خيرک انسان وو چې ما او لېوني ته يې د ورونو غوندې عزت راکاوو.

لېوني په غرهٔ کې په زوره نارې وهلې
"مرې که يې وژنې! تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې! تولنه لېونی ده،
مرې که يې وژنې! تولنه لېونی ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې موږ ښار ته نږدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه یې لنډه لنډه کېده. پر ما یې غږ وکړ خوله

"مرې که یې وژنې! خوا مۀ بدوه بیا زۀ بل موبایل در اخلم".

زۀ: "زۀ د موبایل په کیسه کښې هم نه یم خو په تا مې زړۀ شین وو.ما ویل چې دا سې نه وي بیا بې هوښه شي.دا سې مې هم نۀ یې پرېښې.تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې موږ درته کتل".

لېونی بیا په توپونو شو

"مرې که یې وژنې! یاران زنده باد

،ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو.دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې ور خلاص شو.نرسه بیا راغله.دۀ اتڼ واچاو.

د لېوني په کیسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شیان په سترګو وینې.د نرسې را تګ به دا سې بد راباندې لګېدو لکه ناګهانه چې یو څوک چیغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زۀ: "یاره! یو خو دا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښې تېشه ووهي".

لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته.

لېوني: "مرې که یې وژنې! هغه خوارکی او تۀ بیاله کومې خوا ګډ شې)

د څۀ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.

لېوني: "مرې که یې وژنې! مونږ ښار ته ورسېدو موټي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې-روغبړ وشو-دۀ د چای د پاره بیا د خپل سکمي هینداره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.

ما پوښتنه ځیني وکړه چې هغه ورځ بیا څۀ وشو؟".

موټي: "موټر یې ځای پر ځای وځرخاو، په غصه روان شو. ما ته دوکاندار وویل

"وروره! االوردي توی کړی- تا دا څۀ کاووـ دغه شکر وکړه چې هغه خلک نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس بــــه هغـــــو ســــوکان او لغتـــــې درکـــــولې ـــــ هغـه ځـوان بـه لـه سـړيو سـره راشـي ـ ځـان خـو دي پـه بې عزته کړی او اوس موږ په بې عزته کوې".

چا به راته ویل چې
"غــورزه ځــان باســه اوس بــه خلــک در پســې راشــې لاس ترلې به دي يو سي".

مـا د دوی پـه خبـرو غـوږ نـهٔ نيوو ـ لاړم هوټـل تـه مـخ مـې ومينځلی ـ پوره يو ساعت پس يو سپين ږيری سړی په مـوټر کښـي راغلـی، زهٔ يـې د لاس پـه اشـاره ور وغوښـتم ـ زمـا د زړهٔ درب شـو چـې دوکانـدار خـو سـم ويـل چـې وړي دي بيا مـې بېرتـه لـه ځـان سرسـوچ وکـړی اوس خـو هسـې هم کښېوتی يې چې څهٔ وشي بيا به يې د حل لار لټوې.

زهٔ پـه دې سـوچونو کښـې وم چـې پـه مـوټر کښـې ورسـره کښېنستم ـ سپين ږيري موټر سوکه سوکه روان کړ، تر بازار ورتو.

سپين ږيری: "زويه! څهٔ کيسه وه".؟

ما ټوله کيسه ورته وکړه. دهٔ ويل چې
"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ورکوي".

موټروان: "هيڅوک ناصالح لـه مـوره نـهٔ پيـدا کېـږي ـ تـهٔ اختيـار مـهٔ ورکـوه ـ مـوټر ځينـي ودروه چـې دی غربـت او دربدري ووينی په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری: "څهٔ ووایم ـ بچیه! خبره خو دي سل په سله کښې سمه ده ـ زموږ له بې غوری زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څهٔ وکړم هر چا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ـ وروره! دا (لویې) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی ـ ټول څوانان سرهٔ او شنهٔ کېدل چې موڅي وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څهٔ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موڅیانو زامن پرتا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".

موڅي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین ږیری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاځه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم. دی روان شو.

دلته چای هم راغلې، موڅي ماما پیالې ډکولې.

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې! دا خو د پر ښهٔ شوي دي خو دا یوه خبره در څخه پاته شوې ده".

موڅي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! هغه دا چې کوم کارونه زموږ وو، هغه اوس تاسو کوی او کوم چې ستاسو وو، هغه موږ کوو ـ د دۀ په خپله په نوره کیسه سر خلاسېدو".

موځي ماما وخندل

"لېونو! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! د دې تولنې خلګ ولې تول شکي غوندي دي؟".

موځي ماما وخندل او لېوني ته یې وویل

"لېونو! کوم ستېشن دې په ونیوو"؟

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! هغه مخامخ کوڅه که دې په یاد وي ـ د هغه د ېوال سایې ته چې په تک سرۀ ژمي یوه سړې ښځه کښېنوله".

موځي ماما وخندل بیایې ماته مخ را واړاوو

"دا سې نه وې چې تاسو شکیان شې ـ دا دا سې کیسه وه ـ یو وخت مې یو سړی لیدو تېر شو، ښځه ورپسې وه ـ له جامو د ېره خواره ښکارېده ـ دوه واړه ماشومان ورپسې وو ـ یو هلک بله نجلۍ وه ـ یو ماشوم یې په غوځي (غېږ) کښې وو ـ په هغه مخامخ کوڅه کې یې ښځه او ماشومان په سارۀ ژمي و سایه ته کښېنول ـ دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې سوچ کاوو چې
"ته دې خرۀ ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ـ ما چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.
زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دې خرۀ ته ګوره چې د لېوني ږغ مې تر غوږ شو.
وهغه غټو کې ماشوم ته یې وږغ کړ ـ هغه ترکی وچکی ماشوم، پوزه یې بېېدله، په کړېېدلو زامو راغلی ـ لېوني یو څو خوږې ورکړې ـ دا واخله ته او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پېتاوي ته یې کښېنوه.
بیا یې ما ته وویل
"مرې که یې وژني! څومره بې سوچه او بې پروا خلګ دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی
"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه یې وژنـې! ښځې تـه نـهٔ، ماشـومانو ته".

سړي لاس له خولې واخیستو
"دلګانو تا سو مورا و خور نهٔ لرې؟".
څهٔ چې یې پرخولهٔ ورتلو هغه یې راته وویل.
خلـک را تـول شو ـ هغـه سـړی یـې پـه زوره بوتلو ـ تولـو لېـونی ملامتـاوهٔ ـ سـړی خلګـو روان کـړی وو، دهٔ پـوچ ردویل.
لېونی ولاړ وو ویې خندل
"تهٔ اوس له دې راندهٔ اولسه ګیله څنګه کوې".؟
نـهٔ د هغـه سـړي چـې پـوچ رد یـې ویل، نـهٔ د ښـار د خلګـو دې تـه فکـر وو چـې دا خـو لېـونی دی ـ پـه دې خـو خـر هـم پـوهېږي چې لېـونی دی ـ تـهٔ د دهٔ بیـر سـر، بیره بېـره، څیـري جامې بیا هغه پوچ رد وایي. دی خاندي.
پـه دې وخـت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی چې لـه مـا سـره یې جنګ کړی وو. له خلګو یې پوښتنه وکړه.
یو ځوان کیسه ورته وکړه.
ځوان: "دا خـو دونـې کیسـه ده هـم نـه ـ دا لېـوني خـو ښـه کـار کړی دی".
مـوڅې ماما ماتـه سـترګه ووهلـه ـ مطلـب دا چـې دهٔ تـه ګـوره ـ پـه دې وخت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی پـر مـوڅې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ۔ مور هم روغبړ ورسره وکړو۔ دې کښېنستو موځي هم ښهٔ عزت ورکړ.
تـول دوکانـداران حيـران وو چـې دا کومـه کيسـه ده۔ مـوځي مامـا د دهٔ پـاره چـای را وغوښـتې۔ دی خاموشـه وو مور ته يې حېران حېران کتل.
مـوځي: "تـر دې کيسـې پـوري يـوه بلـه د خپـل کور کيسـه درتـه کومـه۔ زمـور يـو نـژدې قريـب وو۔ هغـه تـه زمـا سـکه د اکـا لـور ناسـته وه۔ د وادهٔ يـوه مياشـت پـس نجلـۍ کورته په شپو راغلې وه، مورته يې ويلي وو
"ددې سـرې خـو پـر ماشـک دی وايـي تـهٔ پـه مـوځي توره يې".
مور يې راغله ما ته يې ويل
"تازکـه! لـه ځانـه سـره پـام کـوه۔ د نجمـې مېـرهٔ د پـر تـور زړې سړی دی. دا سې نه وي څهٔ تاوان در وه نه رسوي".
ما ورته وويل
"خدای بـه هـر څـهٔ خېـر کـړي۔ تـهٔ کورتـه لاړه شـه او نجمـې تـه اطمنان ورکړه. ځان مهٔ پرېشانه کوه".
پـه سـهار مـې د نجمـې مېـرهٔ چـې زمـا اخښـي کېـدو پيدا کړو ورته ومې ويل
"نجمـه کـه زمـا د کاکـا لـور ده خـو خـور مـې هـم ده۔ دا تـا اوس کـوم دول شـروع کـړی دی۔ بـل وار چـې دا سـي خبـرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خور او مور لري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نهٔ ور ږدي.
هر څهٔ چې مې ورته وويل د سري تر خولهٔ يوه خبره نهٔ را ووتله".

موځي ماما چې دا کيسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې ـ هغه ځوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موځي ماما ورته وويل
"تهٔ مېلمه يې".

ځوان په ځان کښې ورک وو لکه چې بل ځای يې دا سي مجلس نه وي اورېدلی ـ ليوني چې د چای د راتلو په وخت کوم توپونه وهل ـ ځوان دومره وخندل چې له ډېري خندا يې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له ځوان څخه د نامهٔ پوښتنه وکړه.

ځوان: "نوم مې بريالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالو جان".

بريالی: "ماما ! د لېوني توپونو خو ستا کيسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دې نهٔ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو موږ ټول په سترګو وينو چې تېرونه وترلو ته څرخېږي (نخښېږي) ـ د جهان خلګ د اکا له لور سره وادهٔ کوي ـ دا ستا څهٔ رنګه کيسه ده؟ ـ زهٔ نهٔ شوم پوه".؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوشي: "زما بابا دوه ودونه درلود ـ زما د مور او پلار ژوند سره تریخ وو ـ زما پلار زما پر مور هیڅ کله هم تهمت نهٔ وایو ـ یو ورځ یې زما مور ته ویلي وو چې ښځې! ښهٔ سره پوهېږو چې زما او ستا نهٔ سره لګېږي ـ قسم در سره کوم ـ طلاق درکوم خو په یو شرط ـ پر هرسړي چې ته لاس کښېږدې هغه سړی به تا په ورین تندي قبلوي.

زما مورکۍ د جومات پر خادم لاس یښی وو ـ بابا په هغه وخت د مولوي صېب په حضور کښې له خادم سره مخامخ کړې وه ـ د دواړو خوښه وه ـ بابا مورکۍ ته طلاق ورکړی وو.

مورکۍ یو څهٔ وخت زموږ د یو بل همسایه په کور کښې او سېده ـ اخر یې مولوي صېب له خادم سره نکاح ور تړلې وه ـ زهٔ یې هم د جومات د خادم کورته ورسره وړې وم.

کله چې زما اکا د نجمې پلار خبر شوی وو نو یې زما پلار ته د یر پېغورونه ورکړي وو چې

"د پښتو ماینه څوک وچا ته کښېنوي ـ پوزه دې را پرې کړه. دغه هلک دي ولې ورکاوو"

بیا یې زهٔ خپل کورته وړې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه څکه له ادې سره پرې ینښې وم چې زهٔ پرتې وم۔ دوی وای چې

"کله کاکا تهٔ له مورکۍ ځخه وړې نو هغې د ېرې چیغې وهلې.د خدای رویونه یې ورته کرزول".

د هغو چیغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې څخه جدا کړی وم بیا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې شیدې راکولې۔دغه رنګه زهٔ او نجمه په یوه غېږه او یو ځای کښې سره لویان شوي یو۔اوس خوښه ستا سو ده نجمه زما خور که ترله بولی؟".

بریالی: "ښهٔ ستا بابا خو کمال کړی دی۔دا سې خلګ خو د ېر کم پیدا کېږي".

دروازه خلاصه شوه،نرسه راغله،زما او د لیوني کیسه یې بیا سره راپرې کړه.

لیوني: "مرې که یې وژنې !بیا راغله.لچې ملایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ويل چې"ډېر مۀ ډېغېږه.
پر دماغ بوج مۀ راوله".
په حقيقت کښې مې نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"تۀ دغه
وګوره. په سترګي زۀ يم.لارې دا ورښيي".؟
تر ورۀ د وتلو په وخت کښې يې راته ويل"ډېر يې مۀ ډېغوه.
دی که لېونی دی تۀ خو پرسود يې.د نشې ستن مې ورلګولې
ده.ډېر يې مۀ تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې
ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.
ليونی را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی.پر پُونده وڅرخېدو"ليلو
لښته ده".
لېونی: "مرې که يې وژنې !تۀ د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مې
ورلګولې ده ،له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې.
مرې که يې وژنې !ما څۀ ويل؟".
ما د کيسې پای ور په ياده کړه.
د دۀ کيسه شروع کړه.
لېونی: "مرې که يې وژنې !دبرياليې له خبرې سره موږ تول له هغه
خايه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېونی په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې پاته شو. ماخوستن ور وتکېدو چې ورو تم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې دهٔ وویل "خوانه ! زهٔ خو د بازار خلکو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دې تر ځان لهلويانو سره ګرځي او بل له هغه لېوني سره؟.

صالو ته چې ووايم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره ! دغه هلک پوه کړه او له ځان سره يې مهٔ ګرځوئ".

زهٔ: "کاکا ! تهٔ دا راته ووايه چې صالو مځکې ښهٔ وو که اوس؟".

کاکا: "خوانه ! که حقیقت درته ووايم د اسمان او مځکې فرق يې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور ځيني خوشاله دی".

زهٔ: "کاکا قسم نهٔ درسره کوم خو دا باور درکوم چې مور که ستا زوی ته ښه نهٔ ور رسولو، بد هم نهٔ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښهٔ دی بيا راتلې ولې".

کاکا: "زویه د خلکو دې زوی مړشي تېرېې ایستم ! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څهٔ وايې، و دې وايي".

د صالو پلار مې ښهٔ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ویدهٔ شوم. سهار چې مې چای وڅیښلې ښهٔ په تسلي بازار ته لاړم.

تولنه لبونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موځي ماما پر تره ناست وو. د موځي ماما پېتۍ پرته وه دی نۀ ښکارېدو. مورِ راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني ږغ شو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وروکی کالی يې خوراوۀ خندل يې "لېونو! بيا دې څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې! له ما سره تر را رواني جمعې پورې کار مۀ لرئ. ما په ښار کښې بد شروع کړي دي. کله يو په سوک وو هم کله بل، کله د يو موټر شيشه ورماته کړم کله د بل، کله څۀ وکړم کله څۀ". لېوني د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

مورِ يو ساعت لا هلته ناست وو بيا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلګ يې خوړنه کړي يا له خلګو ور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موځي ماما ترې له هره ورځ راتلو. کله کله به بريالی هم راغلی خو لېونی نۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو، ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل. اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرې غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زه چېګرې ته مې وکتل."نه د مولوي صېب ګرې نه ده غلطه نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نه وي لېونی راشي بیا مو نه پرېږدي وایي به په دې ښار کښې د جمعې لمونځ نه کېږي".

له دې وروسته موږ هم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښار کښې روان شو- سوکه سوکه تلو په ښار کښې به د جمعــــــې د لمانځـــــــه پـــــس د پـــــــر رش وو ـــــــــ د موټرسائیکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرۀ تانګو به اکثره سړک بند کړی وو-د ښار زورورو به ورته پوچ رد ویل دوی به پر خپلو خرو نارې بوغارې جوړې کړې وې، خپل خرۀ به یې وهل،هلې ځلې به یې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زمرغو او بل خوا د ریړۍ والا زغونه هر شی په پنځۀ پنځۀ . چابه ویل ارزانه شوې کېلې،چابه د یوۀ شي نارې وهلې چابه د بل شي.

له بلې خوا به د موسیقي زغ وو،د پر خوند یې کاؤ-د دې تولو زغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو،زۀ پکښې ورک وم .و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې او بلې خواته موکتل د لېونی په انتظار وو.

دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېوني تر رارسېدو له مخه يو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډېره يې په لاس کې ده".لېوني د دۀ له ناري سره سمه ډېره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولګېده

لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره يې روغبړ وکړ.

لېونی جانان: "هغه ورځ چې يې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.

لېونی جانان: "مړې که وژنې !هغه سپين وېګن وينې سرچې يې د وورو لـه ګونيـو ډک دی، هغـه تـه وخېـژئ .ورتـه ووایاست موږ منوجان کلي ته ځو.له بندوال سره مو کار دی".

موږ هم هغه وېګن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ور وګرزېږه ګونې کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمر لوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پر موږ يې ږغ کړ.

استاد: "هغه دی د بندوال کور".

بولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې را کوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "مورې؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې !دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلکو مخونه پټ کړي وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلکو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسي پرېښودی، موټر مې وخغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو مورې وړ پسې چې ورسېدو،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندي چارپېره سرې نالی

بولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي . په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداري راغبرګ کړم.

زۀ: "چې د دۀ لـه کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه .يـاره بندواله! پـه دې سـارا کښې دا عکسـونه دا سـپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".

بندوال: "ياره ! يو څۀ وخت د پر ور سره پـه تکليف وم بيا څۀ ښۀ شوم چې ملايان خداى را وشرمول .يو سپين ږيری پلار لـرم هغـه دې خونې تـه نـه راتلو-يـو ورځ مې پـلار ښـار تـه بوتلی هغه په ښار کښې لګېدلي د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".

زمـوږ خبـره لا نـه وه خلاصـه د بنـدوال پـلار چې لکـړه يـې لګوله خونې ته راغلی،موږ ټول ورولاړ شو.له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو ،بالښت ته يې کښېناوو.کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې بياله هر يوۀ سره روغبړ وکړو.په کاکا پسې د ستې ډوډۍ راغله.له ډوډۍ پس په ګپه ګپه کښې،هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترګو راکښلې وې، د خپل پټکی په څاک يې پاکولې.

بولنه لبوني ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبوني جانان: مخ ورواړاوو.
"مرې که يې وژنې !کاکا !دا ملايان وايي دا څيني تولنې مور خور نه لري،نه تر له مالومېږي.ستا څه خيال دی؟".
کاکا: چې خپلې چشمې په سترګو کړې."زويه !څه خبر يم.خدای دې په دوی کوي، مورې خو نه دي ليدلي".
زه: چې ورغبرګه مې کړه ."کاکا !بيا هم ستا زړه منې چې که مور،خور يا لور په لاس ورغله لاس نه تر اړوي".
کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو راپورته شو.
"زويه !زمورې يقين دی.ولې ملايان دروغ نه وايي.ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لبوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو."مرې که يې وژنې !مورې کله ويل چې دروغ وايي . مورې وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلک پوه کول نه غواړي.دا مورې منو چې ملايان څه وايي هغه حقيقت دي.ليکن دوی مورې دا سې نه پوه کوي لکه دا اوس چې زه په دې خبره اولس پوه کول غوارم".
زه: چې خبره بله خواته واړوله ."کاکا !د دې غاړې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لېونۍ ده عبدالقادرمجرم

تولنه لېونۍ ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یوار یې لور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو."زویه! دا غاړه به زیام (زۀ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا ! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد"؟

کاکا: "زویه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی .هغه بیا تاسو پر ګوری ما په خپله کړې ده،زۀ خو یایم ښۀ کار وو. اوس په دې هم پوهشوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی .په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده.زۀ د خپلې دراوی ذکر څکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی .کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه.زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس وروړل پرما داسې دي لکه له موره سره زنا.پخوانې خلګ څۀ لېوني نۀوو،نۀ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله،دی به په خبر هم وو څۀ به یې نه وویل.

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره څه ورغلی وي.ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

تولنه لېونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به د یوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت.څوک د نر زوی وو چې ودې کورته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد بوالی نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې .زموږ ښځو له مېړو ، پلارو او ورونو سره سم کار کاوه .لوڼه،وابنهٔ او بوټي، له بېخي لرې لرې به یې اوبه راوړلې .پردې ښځو چا پېرداري کوله .دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځي .ښته د نر زوی چې په کړو ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد بوالی او په پردو ښځې راګرځوي.زهٔ هره ورځ له دې خپله سره اریم چې په د بوالو ښځې نهٔ راګرځي .له خانه د سرې زامن جوړ کړی-دې ته بېخي حېران یم چې دا ناروغي زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څهٔ ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل."زویه!دا زما تجربه ده چې د مېړهٔ په ښځه بروسه نهٔ وه .د ښځې په مېړهٔ بیا ښځه په پردو او د بوالو نهٔ راګرځي دا یاد ولرئ.

زهٔ حېران ودې ته یم چې دا بلا دودونه له کومه راغلو،چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اورېدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلک وو،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوۍ برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته .په دراوۍ کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې .دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله ، وسیله او ایمانداري.دا په دراوۍ کښې وې.

دا کوم څۀ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوۍ برکت دی".

د دې خبرې له ختمېدو سره سمه

کاکا: خپله لکړه ورکش کړه."زویه ! ماته رخصت راکړئ زۀ زیاته ستړی شوم".

بندوال تر لاس ونیوو کور ته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زموږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بسترې) راوړې،دی بېرته لاړی.

لبونی: "زۀ ستړی شوم یوا راتې کوم".

دۀ چې اتې ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای وېدۀ شو ، زۀ هم وېدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وتکېدی، ور مې ور خلاص کړ.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې! الچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې! اکیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شیدو مستې چای، کوچې ښه توده ډوډۍ راوړه. چا اوله پیاله څیښلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي، لېوني یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! څۀ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونی جانان: چې ویې وخندل."مرې که یې وژنې ! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خدای دې وکړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مورې ببخې د پر وخندل. وروسته

لبونی جانان: بندوال ته مخ ورواړاوه.

"مرې که یې وژنې ! ستا څهٔ خیال دی زموږ مور،خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پیاله په لاس کښې وه،ویې خندل.

"تهٔ بل کار هم لرې. دومره وار خو وکړه دا چای وڅیښو یا یو سګرېټ وڅکوو".

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې ! مورې ولاړېږو تولهورځ خو به تا ته نه یو ناست. ژر زما د خبرې خواب راکړه".

بندوال: پیاله کښېښوده.

"ښهٔ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري کوم چې دا ازادي بنیادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوک چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګڼي. دا خو هسې زموږ خیالات دي چې په کومه تولنه کښې چې سائنس او نوښت وده وکړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده کړې ده، هلته نور هم مضبوط شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو ټولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړې ورکول کېږي. ښځ او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتي نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نۀ شرمېږي چې یو بل ته څرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زموږ په ټولنو کښې خو بدمرغي دغه ده زده کړي خو بیخي لرې خبره ده. د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي. ټوله ورځ مو د ډېر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لونې او خوندې تښتوو، پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې ټولنې غلۀ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مۀ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مۀ وای .د دې ټولنې د غلۀ په غلا کښې د ډېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم د غسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو ،مېا پرېږه دا خو يو دی نه دی خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده. يو د بل سره په نفاق کښې يو د بل په بې عزتي پسې يو.

ملايان مو هم د دين په روح نه پوهوي. دوی په دا نۀ پوهېږي چې خلګ څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوی مقصد دا دی چې يو د بل دروازې مۀ ټکوئ. يو د بل عزت مۀ اخلئ. زۀ خو وايم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې،د ساڼنس د ترقۍ لارې خو يې خپلې کړې دي. ساڼنس خو يې د ژوند لاروي وکړه.موږ خو نه د دين شو نه د دنيا شو.

دا مو هم زړۀ نه منې چې زما خور، لور او ورېندار دې نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېندارې دې هم نه را ګرځو.

ستا څۀ خيال دی دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بيا زموږ وبچيانو ته خوراو ورور درک ورکړي؟".

لېونی جانان:ولاړ شو ځپلۍ يې په پښو کړې.

"مرې که يې وژنې !د دې يوۀ سوال ځواب لا راکړه.دا ملايانو چې د سکول مخالفت کولی.اوس څۀ وشو چې په خپله يې سکولونه خلاص کړو.د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلګو ته وايي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړي چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څه کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي. دا نور یې اوس هم مخالفت کوي. ګټی که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کېږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کېږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بدمرغي دغه ده چې ملا، مشر، خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل څکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړېږي".

لبوني جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل. بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو دا سکول مخالفت کولی. چې په دې پورې یې لاس نیولې وای. اوستاذ، استاذه، ماشوم اوماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راځي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د هر راته وویل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښهٔ به د زړهٔ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخیست. ښار ته راورسېدو.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !زهٔ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زهٔ: "څهٔ چل به کوؤ؟".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !زهٔ به و سرې سرې ته ورېږم ورته وایم به چې ملایان وایي د ښځو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو یو څو قدمه شاته راځئ که یې ښکنځل راته کول یا یې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وایاست"لېونی دی".

زهٔ چې ومې خندل. "یاره !نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی یې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پوري کلي کښې نن وادهٔ دی زهٔ یې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،ډوډی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تهٔ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زهٔ له خلګو څخه په خپله طریقه کوم.تهٔ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نۀ وو چې څۀ کېږي څۀ نۀ خو دې لېونې زوی مړي زۀ په دې بلا اخته کړم. ورغلو، د سترخوانونه خوارۀ وو، ډوډۍ شروع وه. مونږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل "په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلی یې هم دې ښۀ وکړل. ګني سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، څیني اتڼ ته ووتل. زۀ، صالو، لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څۀ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني څخه بېله وه.

ناني اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.

زۀ: "ناني کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اره ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نۀ راځي".

ناني کاکا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".

زۀ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".

ناني کاکا: پر ږیره لاس تېر کړي ویې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ لېونی يې دا کوم اول وار دی،داسې کيسې خو په موږ کښې بېشمېره شوې دي.د تورې تيارې د يارۍ خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څهٔ خبر دي".

په دين ګل اکا کښې زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو يې داسې پيل وکړو.

دين ګل: "تانيه ! هغه خو به په تياره کښې وو.اوس چې يې د پلار له موره سره ياري شي لور يې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بيايې کورته په سپينه ورځ ورتلای شي".

وارد ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه نانيه ! داسې له خدايه وېرېږي څکه يې په دې کښې سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا يا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دهٔ تر دې خبرې پورې يوه خبره را په يادشوه.
هغه ورځ مې په ښار کښې ملا تاجک وليدی".

نانی کاکا: "کوم ملا تاجک؟.

ملک کاکا: "ياره ! هغه ملا تاجک د ډېر ښايسته اذان چې يې کاوو بيا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښې وليدو.ما څهٔ پېژندلی دهٔ روغبړ را سره وکړو.ما پوښتنه څيني وکړه سريه چېرې ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څۀ ګناه کړې ده؟".

دۀ وویل"ملک کاکو ! څۀ درته ووایم؟".

"ما ورغبرګه کړه بیا هم".دی یو څۀ وخت چوپ ناست وو سر یې ځړولی وو.ما بیا پرېږ کړو "ولې ملاجانه !"

دۀ وویل"یاره ملک کاکو ! دلته درې قانونه دي.یو ستاسو دود و دستور بل د ملایانو شرع،دریم د حکومت قانون چې په کوم یوۀ کښې ستاسو ګټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال:که لور ور کوی یا زوی ته واده غواړی له یوۀ هم پوښتنه نۀ کوي".

ما ویل"دا خو څۀ بده خبره نه ده".

دۀ ویل"که بده خبره نه وایه نو زۀ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرګه کړه"زۀ نۀ شوم پوه".

دۀ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښې غوښتی وو. هغه نجلۍ چې د ېر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دۀ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نۀ کېده".

ما ورته وویل"بیا دي څۀ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نۀ دی په کړی".

د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ شو"خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لونې په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ، هر څوک تر مړوند نیولای شي".

دروازه وټکېده زۀ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېونۍ: "مرې که يې وژنې ! يو خو دغه ترسه لېونۍ زموږ ګرده کيسه را ګډه وډه کړي. ښځو ما ويل چې د وادۀ څخه راغبرګ شوو نو لېونی تر موږ مخکې چابک چابک روان وو. داسې ورک شو لکه تا چې نۀ دی ليدلی بيا موږ هم نۀ دی ليدلی.

پوره نولس ورځې لېونی نه وو. موږ به موځې ماما ته راغلو د لېوني بې ديده به بېرته رخصت شو. موځې ماما به يو څۀ د لېوني څۀ به يې خپلې خبرې په ګډې کړې. داسې کيسې به يې کولې چې سړي بېخي يقين نه شو په کولای.

مثال لکه دا کيسه

"زۀ يوه ورځ له دوبۍ څخه په جهاز کښتي را روان وم. دا زما اول وار وو چې په جهاز کښتې مې سفر کاوو. ښايستو ښايستو نجونو په جهاز کښتې خذمت کاوو. يوې وماته بېخي د ېر خوندرا کړی. واريه نه وو ما به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سر جي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کور ودان".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي. ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خدای راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو. ټول مسافر وار خطا وو. چا ژړل، چا کلمې ويلې. ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سر جي! څۀ به کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه. پاتې رسۍ مې پرا وړه وا ړوله، په جهاز کښې سوکه را روان شوم. ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې. ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه. رنګ یې تک تور شوی وو. ما ول پانه را واخیسته.

نجلۍ: "مهٔ کوزېږه".

"چې تول مري یو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم. نورو خلګو رسۍ ټینګه نیولې وه. په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د ټائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم. وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونیولم، ټول خلګ راغلو داد یې راکړی. جهاز روغ رمټ پر هوایي ډګر کښته شو. ماته یې کرایه بېرته راکړه. افسرانو نورې پیسې هم راکړې. سواریانو هم روپۍ پر راغوځولې او هم یې دعاګانې راته کولې. عکسونه یې را سره اخیستل. په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ څلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخیستل بیا یې له ما څخه ادرس طلب کړو.

بېخي ډېر وخت پس د چا هغه د جهاز کیسه په یاد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین دوکاندار را وږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پر یو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو- اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښېښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو- مو ږ پوهېدو چې موځي ماما په عکسو والا جوړ کړی دی-د دهٔ سرېې د یو بل سري پر سر لګولی دی.

د دېري خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې-موځي ماما ویل "اوس زهٔ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

موږ له موځي ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول-ما پر مړوند وپېژندی چې لېونی دی.

زهٔ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ زما له سترګو لاس لري کړو- دومره کلک يې مچ کړم چې کله مور هم نۀ يم مچ کړې.

زۀ: "چېري وې لېونو اى اوس کار دى چې تا وکړې؟".

لېونى جانان: "مرې که يې وژنې! بس نور مې مۀ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت يم".

چاى مو ورته را وغوښتې دى بيا يو وار پر پونده وڅرخېدى- مورې د ماما د جهاز کيسه ورته وکړه دى پر مځکه غزېدلى پروت له خندا شين شين کېدو- په دې وخت کښې بريالى هم راغلى- مورې هم ښۀ په تپاک له بريالي سره روغبړ وکړې.

بريالى: "ماما! که ستا سو خوښه ده د رځئ نن صحراته لاړ شو- چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو- يو ساعت به سره وخاندو- په څۀ بلا مو کښېيستم بې له تا سو په خداى که نۀ کور خوند راکوي، نۀ بازار، نۀ نور ياران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وايي چې لېونى شوى يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورتـه وايـم ښـۀ دی چـې لېـونی يـم ـ چرسـي او شـرابي خـو نـۀ يـم ـ دوی وايـي بـس پرېـږدی يـې دغـه خپل ژوند خرابوي".

مـوڅي ماما ورسـره خوښـه کـړه ـ زۀ،صـالو،لېونی او مـوڅي ماما لـه بريـالي سـره پـه مـوټر کښـې سـپارۀ شو ـ زما پکښې خيـال وو چې د بريالي پـلار مـوږ تـه کتـل چې مـوږ لـه بريـالي سـره مـوټر تـه وختلو ـ د دوی او بريالي پام ورته نه وو.

مـوټر چـې ځنګـه روان شـو بريـالي مېمـوري ورواچولـه وېـل يـې"دا ښـۀ پـه غـور واوری" چـې ځنګه بدله شروع شوه

.

لېونی جانان: ورغوتـه شـو مېمـوري يـې بېرتـه را ويسـته "دا پرېـږدئ ـ د دۀ تـر ږغ خـو زمـا د اربې ږغ هم ښه دی".

لېوني ناتراشه غـاړې شـروع کـړې ـ د يـوې غـاړې سـر د بلې پای.لکه.

که له کښې يې که له پاسه

ګرانه مرۀ دې زورور دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه یې نوري هم وویلې ـ واقعي هم د لېوني ښځه ډېره ږغ وه ـ مونږ خندل دي لګیا وو خپلې بابولالي یې شروع کړې وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله ـ پرا سمان نرۍ نرۍ وریځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو د باران په نري پشم ناوده کاني به ځلېدو ـ ببخي د پر خوند یې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل ارخ د کړکۍ ښېښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنیغزیان ښکارېدو ـ اوښان، کوچیان او رمې د پر خوند یې کاوو ـ یو ځای یو شپانه پر ډبره ناست و ، شپېلۍ یې ږغوله.

لېوني جانان: "موټر ودروئ".

بریالي موټر ودرولی ـ مونږ هم را کوز شو ـ لېوني له شپون څخه شپېلۍ واخیسته ـ دا سي شپېلۍ یې وږغوله چې مونږ حېران حېران ورته کتل ـ شپانه په شا یوه د شمسي وره ښېښه هم اخستې وه.

بریالي: "دا ښېښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالي: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نه!".

بریالي: "بیا نو څه د پاره موبایل ګرځوې؟".

شپانه وخندل ـ زمونږ سر خلاص شو چې شپانه د عکسونو ویډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالي: تهٔ ښکاره کړه چې ویې ګورو ـ څهٔ رنګه موبایل دي دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره داچل وکړی.

بریالي: "دا دي په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څهٔ ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي میموري تو له خپل موبایل له را اړولې وه ـ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړی.

لېوني پسر پوننده وګرځېدی "واوره راواوره په بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور له شپون سره خدای په اماني وکړه. بېرته موټر ته وختو. هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بیا مې تر ننه پوري دومره نهٔ دي خندلي. ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د بریالي له موټره کوز شو. ټول له موڅي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کورته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم. کور مې څهٔ کار وو. دریمه ورځ صالوجان کور ته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ورسره راغلم. موڅي ماما هم ګیله من وو. ما هم خپله حال ورته بیان کړ. موڅي ماما د هینداري په رنا هوټلي ته د چای وو. چای راغلې موږ وڅیښلې. ټول ورځ مو پر بریالي او لېوني خندل. ماخیګر کورو ته سره لاړو.

د شپې یو د موټر سایکل والاد موڅي ماما کورته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره را سره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي یاران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره یې ناسته پاسته ده".؟

موڅي ماما: "خېر خو دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی ـ زۀ د هغه لېوني زوی مړي ماما یم ـ نن مې د زوی وادۀ وو ـ زما له یاده وتلی وو، لېوني ته مې د وادۀ ست نه وو کړی ـ خدای خبر له کومې خوا راغلی، د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زۀ که دي نه واي را غوښتی پروا نه وه ـ دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دوډۍ راځخه وخوري ـ کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي" ـ وروره! په عالم کښې یې رسوا کړم ـ دغه یاران به یې راشي".

د ستي یې بریالي ته ټیلیفون وکړ هغه هم راغلی ـ بریالی له مخه ماما یې راپسي وو ـ موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کور ته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورځاوو ـ پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما! کارتوس خو راکړه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښې کارتوس نشته ـ مري که يې وژني
! ياران زنده باد".
پر دوی هم لکه لمر چې راوخېژي خوشاله شوـ
لېوني مور له خلکو لېري پر يو هوار ځای بې کالي
کښېنولو ـ ماما خواريې د پر ورته وويل "دا
مېلمانه کالي ته راوله" ـ دا خبره بيا په لېوني چا
منله.؟
ماما خواريې د لاس د مېنځلو اوبه په خپله
راوړې.
لېوني جانان: "مور دا ستا غوښې نه خوروـ مور ته
پياز په غوړيو کښې را سره کړئ".
ماما يې سره کړي پياز راوړل، دوی مو وخوړه ـ
لېوني جانان: "ياړانو ! ورشئ دوی به غله وهلي
وي، خپلې پوښتنې کوئ ـ زه به دلته يو ګړی اتڼ
واچوم".
له دوی پس راغلي ترخې چای مو له ناستو
خلکو سره ځينې په خبره مې څه داسې شروع
وکړه ـ "ياره ! هغه د چا خبره چې (نه دې وژلم د
پلانکې مړه اوښه دې په راليدله) دا اوس څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه-دا نجونې وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل وادۀ یې هم وي- دا نور خلګ بیا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنیو دي له یوۀ او بله ځایه ښځې راولي-هغه هم یو یو نۀ په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور څنګه ترله مالومه شي یا دا چې د پلارېې له یوې ښځې سره یاري وه، زوی یې لور وتښتوله او بل زوی مورته خلګ بیاي،ورور خورته ، پلار لورته، اکا وربرې ته ،تربور ترلې ته-دا هم وینو هم یې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلانۍ-که پوښتنه پسې وکړې وایي به موبائل یې ورسره نیولی وو-یا پلانۍ له خوره سره موبائل نیولی دی د پلانۍ په زوی پسې ګرځي-ټول یې هم په سترګو وینو هم یې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ ږغ وویل "چېري دي د دې ټولنې ملایان،خانان، پیران او فقیران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بـه تاسـو تولـو اورېـدلي وي ليـدلي کـه مـو نـه دي".
چا سرو ښورا وو چا"هو".
اوس چـې هـرچـا داسـي يـوه کيسـه اورېـدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلګو ته کوو".
رفيق:"ستا په دې کښې څهٔ مقصد دی؟".
زهٔ: "يـو مقصـد مـې نـه دی ـــ دا ګــورم چــې څــوک رښتيا ويلای شي که نه.اول وار زما دی.
زمــوږ يــو لــرې قريــب دی ـــ زوی تــه يــې وادهٔ وغوښتو ـ هغـه هـم د خپـل وروړ لـور چـې کلـه يـې نجلــۍ را وادهٔ کړه،هلــک ولــوړل کــه زهٔ نجلــۍ خپلــې خــونې تــه راپرېــږدم ـ کــه بــه هلــک تــه د نصـيحت د پــاره څــوک ورغلو،هلـک بـه ويـل"زهٔ دا نجلـۍ څنګـه وکـړم ـ د دې لـه مـور سـره مـا خپـل پـلار ليـدلي دی"ـ هغـه هلـک کـه هـر څـو وخـت تېـر شو له خپلې خبرې نه واوښتو.نجلۍ يې پرېښوه.
اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړی".
يـو سـاده سـړی چـې لـه مـوږه لېـرې يـو بالښـت تـه ناسـت وو،د چـای پيالـه يـې پـه لاس کښـې وه پټکـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې له سترګو پورته کړې ويې خندل"مېنا دا خو لا ښـۀ دي چې نـر او ښـځه دي ـ مـا خـو يـوه ناشـوده وليده، ښځه له ښځې سره".

ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادۀ؟".

دی چې پـر خپلـه کـړې خبـره پښـېمانه ښـکارېدو"يـا پېغلې".

"يـو بـل سـړی وروره! پـه دې کښـې شـرم نشـتهـ زۀ بـه يـوه کيسـه درتـه وکـړم د يـو سـړي د خـور زوی د يـو چـا پـر لـور تکـان وکـړو بيـا مـور هغـه سـړي تـه ورغلـو ورتـه و مـو ويـل د پـر غلـط کـاريـې درسـره وکـړو اوس دا لـور ورکـړه د دواړو بـه عـزت خونـدي شـي د خـوارۀ پـر وويـل وروره مـا پـر پـړدی مـا مـه مجبـوره کـوی بـس کـم غلـط کـار چـې يـې راسـره وکړو، تـر هغـه بـه زۀ ورتېـر شـم"ـ د دې خبرې بـاوجود هـم مـور هغـه سـړی تنـګ کـړی ـ اخـر هغـه سـړي مـخ را واړووـ د هلـک مامـا تـه يـې وويـل"تـۀ ورشـه لـه خـوره پوښـتنه وکـړه چـې زمـا لـوريـې و زوی تـه روا ده کـه نـاروا"ـ مـوږ ټولـو لـه شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل سړی "یاره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وخندل ته یې ناست سړي وویل "خاوري مو شه مسلماني - مسلمانان داسې وي - یوه ورځ غرمه له ښاره راغلم - یو سپین ږیری کلیوال مې ولاړ وو چې مورېد سکول ماشومان کوزول د وویل "مېړور مې ناروغه ده که دي ماخیګر ډاکټر ته راسره یوړه". ما ورته وویل "سمه ده".

ماخیګر مېلمانه راغلو - اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپین ږیري سره ولاړ شم - زۀ له مېلمنو سره ناست وم چې دی بیا راغلی - مېلمنو وویل "تۀ ور سره ولاړ شه - موږ ناست یو خپله ګپه کوو، تۀ به بېرته راشې" - زۀ ورسره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ورسره یوړه - یوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې "تاسو ناروغه ترمرګه ورسوی بیا یې راوړی - اوس ور شئ تیستې یې وکړئ - وینه یې بېخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ورغلو هغه لېب اسیستنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته ـ دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړۀ) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تۀ د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زۀ حق حېران ولاړ وم ـ د ښار خلګو راته کتل ـ دۀ ښځه په یو کشوله پلاریې پر بله ـ آخر دی روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده ـ مور هغه تیسټ پرېښودی ـ دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهار وختي یې پلار له ماجته زمور کور ته راغلی معافي یې غوښته ـ د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل "هغه پلانی او پلانی ـ دا یو ګروپ وو ـ له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې ـ یوه ورځ هغه پلاني خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه، هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې"مور يې را وغواړو تا په ګډه وو ــ ته چې يې را وغواړې بيا خان پر واچوې"ــ هغه که هر څو وويل دا مې کورودانه ده ــ نه منل کې ده ــ تر جنګه سره رسېدلي وو. په دې تول خلک خبر دي.

بله يو سړی چې د پر په کرار راته رغېد و"ته هغه سړی وګوره په کوريې خلک وزي ننوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي ــ په خپله د پلاني په ښځه تور شو ــ و ماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه ــ دوی وايي"له هغه مشره سره د پر خلک ناست وو، يو سړی راغلی مشر ته يې وويل"ته زما په کار يې"ــ هغه وويل"هره خبره چې ده ووايه"ــ که يې هر څومره خان تينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل"زه تور شوی يم".

دوی وايي هغه وخندل ويل يې"سړيه! دا تور تول يو. ته هسې ښکاره شوی يې".

دروازه خلاصه شوه ــ ورور مې د غرمې د ودې راوړه ــ لېونی ولاړ شو اتڼ يې واچاوو ــ ورور مې حېران حېران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې وروړ مې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومینځل راغلی ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ یې پخ کړی وو.

لېوني چې ولید وله خندا شین شو بیا ولاړ شو ـ ما پرېږغ کړو "راشه یاره! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که یې وژنې! خلک خو وایي چې (پیلان ساتي دروازې به لویې ږدي ـ زه خو وایم هغه دي ېېخي د دروازې نوم نهٔ اخلي).

مرې که یې وژنې! یوار د دېګ سر بند کړه ـ یوه ګپه را په یاد شوه".

ما د دېګ سر بند کړی ـ هوار د دسترخوان مې هم سره واړاوو.

لېونی: "مرې که یې وژنې! سړی پر دوډی ګپې نهٔ کوي ـ یوه دېره پخوانی د اسکول د وختو کیسه را په یاد شوه ـ موږ د یو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانهٔ وو چې هغه زما کلاس فېلو نهٔ بلکه زما عزیز هم وو ـ یو زهٔ بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانهٔ وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوار ډګرې هوار کړې وو- د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوې نوې تاش زده کړې وو- مور درې وو، څلورم سړی نه وو- جميل (کوربه کلاس فېلو) کورته لاړ- له هغې خواېې لالټين، خپل پلار تاش ته راوستو- مور ډېر حېران شو چې "ته دې سړي ته وګوره راغلی له زوی سره ولالټين ته ناست دی ،تاش کوي.
مور د پلار ترمخ د تاش نوم نه شو اخيستلای".
خير تر ډېره مو تاش سره وکړو بيا يې پلار ولاړ شو ويل يې "ما لمونځ نه دی کړی".
د ګرمۍ شپې وې- مور تول د باندې ناست وو بيا ويده شو- ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وو چې د جميل د مور ناړې وې چې د جميل بابا ته يې ويل "سړيه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نيولې) ده".
په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ويل "خدايه! ته خو دا سپوږمۍ زموږ په ګناه مه نيسې- ګناه ګاره خو موږ يو دې څه ګناه کړې ده".
د جميل پلار چې را ويښ شو خپلې ښځې ته يې ورغږ کړو "ها ښځې! څه کيسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سپیه ! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه ده ـ دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زه چرګ ونیسم هغه به حلال کړي".

د جمیل پلار: "ور شه ښځې ! کراره ویده شه ـ سپوږمۍ زموږ په حد کښې نه ده ـ د پلانکي خیلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې ږغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې وړغاوو ـ هغه را پورته شو ـ مور یې چرګ او چاړه راوړي وو ـ هغه چرګ حلال کړی ـ راغلی پر خپله بستره پرېوتو ـ مور یې پر ږغ کړ "زویه ! ته ولې پرېوتې ـ دا خپل ملګري وړغوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ـ پلار خو دې هسې هم نه پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو ـ "مورې ! نفل ته او د کلي ملاصیب وکړئ ـ ما خو دا دې چرګ در حلال کړی" ـ د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره ! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړه د پاره زه ولاړ شوم ـ تر سره کې بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ـ دوی دوه حرامیان په بسترو کښې پراته ووخندل یې ـ یو دوه واره یې زه هم د لمانځه په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره سم لېوني بېرته راغلې د دسترخوان مې هوار کړی. ډوډۍ مو وخوړه.

لېوني: له ډوډۍ خوړلو پس بېرته ولاړ شو، پر کټ یې پښې وغځولې.

"مرې که یې وژنې! دا متل خو دې اورېدلی دی چې وایي (د نوډې ختې لړاو به کافي دي)- یاره! که رښتیا درته ووایم د وخت سترو او تجربو دومره خلک جوړ کړي دي چې له موږه هسې اشاره غواړي خو دلته بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نهٔ شي کولای.

د جمیل د پلار خبره درته کوم چې زموږ نږدې قریب هم وو- بېخي ډېر وخت زهٔ نهٔ وم ورغلی- په دې وخت کښې زهٔ هم دغسې ناروغه شوم لکه دا اوس بیا ورونو ډاکټر ته بوتلم خیر دا ډېره اوږده کیسه ده.

بل وخت مې واورېدو چې هغه کاکا (د جمیل بابا) ناروغه شوی دی- زهٔ ور روان شوم چې ورغلم دی ماځیګر د ماجت د ډوال ته یوازې ناست وو چې زما توخ شو، دهٔ پر سترګو لاس ونیوو، زما په لور یې کتل- زهٔ چې ور ورسېدم و سره کښېنستم- غېږ مې پر و ګر څوله- د روغبړ په وخت کښې یې زړغ و پېژندلی- له روغبړه پس یې وخندل "زویه! زهٔ خو اوس په سترګو ډېر تپ یم- اوس چې راته ناست یې هم دې مخ ښهٔ نهٔ شم صحي کولای، اوس مې دې هم زړغ و پېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟ــ زویه! وامې ورېدل لېونی شوی دی ــ اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی ،لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم ــ زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم ــ په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لارۍ به زما په خیال په هینډل چالو (ستارټېدې) کېدې ــ د هغه وخت سرکار زموږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار تول له پولټیکل سره وو ــ کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین ږیرو ږغ وکړ چې تاسو تول په یو وار ور شئ ــ دا پولټیکل ته به سوال وکړی که یې دا خلګ را خلاص کړو ــ خان لارۍ راغوښتې وه ، تحصیلدار موږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو ــ لارۍ روانه شوه ــ د هر قام مو یو یو مشر را تولاوهٔ ــ بېخي ډېر خلګ وو چې د یو مشر کور ته ورغلو ــ دا وخت د ماپښین د لمنځوو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي ــ په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې د ومره لوښې نهٔ وو ــ دا چای هم د چا ،چا پر کور پیدا کېدې ــ دهٔ د چای ورته ووېل ــ زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کور اوبه راوړې ـ بدنی لړوې مور پر وار اود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېنستو چې را پوره شو. دۀ وویل
"خیر ګډیه! بیا څنګه را ټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تۀ ورا سه ورته وکړه ـ چا به ویل تۀ ورا سه ورته وکړه ـ اخیر یوۀ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دۀ لاس له خولې واخیستو چې څۀ پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه! تۀ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړ ېږئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه" ـ کورته یې ور ږغ کړو "دا چای مۀ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
مور ټول ساړه سارا روان شو ـ په لارې تولو ویل "دا دله خو لېوني دی" ـ چا څۀ ویل، چا څۀ ـ خو چې وخت تېرېدو زۀ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نۀ وو لېونی، لېوني مونږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست وو ـ چیتایې په ژړغوني ږغ دا سې ماته کړه.
د زهیرو زړو په حال
مۀ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته راروان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ بېخي ډېر د شپې ست وکړو ـ ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وویله چې کاکا مطمینه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهیرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې له کاکا څخه راروان شوم ـ په لاره مې تر کوره پورې د ړوب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ویلې

یو سنزر دوولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دباښې دغره پرسر
نازک به جنګ کاوی اېکر

د نازک دوبی دورې دی
سیستان سوړدی که ناهېل دی

لیانازک پرسیتان لوړدی
ړوب یې خلاص کی که لیا اړدی

دبنګل په مرګ خبرسو
ړوب له بیا فرنګیان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربــــــه راسي
ســپرکۍ څوک به د راباسي

بــنګل مــړ ظــریف تــړلی
پــرېووب غــردی نــړېــدلی

پــرشنکۍ د انــورپــل دی
بل یې سپین ګل بــارومل دی

پــرشنکــۍ بــه نــــه ختې
ګل بــارورودلــه بــه راتلــې

سي شنکــۍ تــانــه یې کښه
ګل بــاروســپوروی کــه پیاده

ســپینه خــولکــه پیالـــه
پـــراوبـــونا سته بخت نامه
قــام د پــرې سي پــرنیمي
بخت نامــه مچ لــه ورې پېکي
ســورد مــړکی سیک زخمي
بختنامې خــان د کی غازي
خــود ده بې تــراوس مــړونه
بختــنامې ســره کــولاسونه
وزیــرخــان یای مه ورځۍ
پــه کوړم کې بوی دی دبېړۍ
زه یې وئیستم لــه تــاخــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیـــرخـــانـــه امېل واخـــه
بـــازدنـــه یـــوړی ترټـــاکه
پښې دمـــاتي سه بـــوراکه
د نیلي کـــولـــمې د پرې کې
بـــازه لانـــدي رســـالې کې
بازېږ مـــرکي جـــنو کښېنه
ملخی مـــه وره دروازې لـــه

میمي تـــول کـــه خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
تـــرېې کی د ړوب تـــرمـــیان
د مچ پانیسی لـــه ورې شیرجان
د شـــیرجـــان د پـــانیسی نـــاره
خـــواره ســـــوې زرېـــنې زاره
مـــامـــه جـــانـــه نـــه راځې
یاغي ځنګل مامتې ســـوې
د نـــــواب پـــر څنګ بـــه تلې
ډنګـــره نیم سنزرخـــېل وې
شـــین مـــوټـــر په رود به تلی
شـــهزاده غـــــرونـــرېـــدی
ړوب لـــه رالـــه پـــرنـــامـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزیای غوارم شهزاده
نــه پـرولنګ سته نه پرکور
پـرکمـه روند زرغـونې یور
پـــه ګـرنګ راوخـــتم
دروب پــه دیـدنه مـرېدم
دعوه ګـیرد کـــښېنې غلي
روب کلا سیف الله لـــولـــي
یـــو اخـــتو بـــل شـــېرعلي
دواره مضبوط مرګـیان دي
اخـــتو مـــــر شېرک بندي
پــر روب لاری بې پـروا ځي
سپینې خـولې ژر چارګلان
رالې روبی د خـــراســـــان
راکـوې بـه خـولـــه ضـرور
نـه یې د روب د نـواب لـــور
یـو ننګـرد میا سخـي دی
بـل پـه روب کـې د لـوني دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شو، سترګې یـې لـه اوښکو ډکې وې.

لېـــونی: "مـرې کـه یـې وژنـې! کـاش! چـې دوی لـه داسـې پاکو میئنو سره بې انصافي لا مۀ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستابه دا خیال وي چې دی خود سنزرخېل دی ـ زهٔ سنزرخېل نهٔ یم خو د سنزرخیلو سیمه یم.
دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاړه خود د سنزرخېل له خولې اوربدلې وه

یو سنزر د ولس زویان
پرگو سه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پوره کړه

یو سنزر د ولس زامن
پرگو سه تل باران وربكي

څو څو واره به یې وویله، نهٔ سره سمېده ـ اخیر یې وویل "هغه سنزرخېل ماما څهٔ وړ ویله چې دا سې خوند به یې پې وکړو".
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه ـ هغه ترکي نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

نرسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، ستزرخپلې دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېونې جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو. هغه خو مې بېخي له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پر بله خوا تلم. را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! یو ورځ بریال د موځې ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما! دپر د بغت مو کړي دي. خوښه دي نهٔ ده چې په سېل لاړ شو. زموږ باورې چې له ښار څخه یو څو کلومېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غواړم چې تاسو یې هم وګورئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ورسره خوښه کړه.
ښځۀ ولاړې ماځیګر بریالي راغلی.موږ ورسره روان شو چې
تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه.تازه تازه
هوا،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو.بریالي
موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو،نۀ د سوی
په قدم.د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو
شورهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو.ځای ځای
به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شو نو
ژر ژر به یې د خپل پړوني ځاک ونیوو.
هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه
ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې ناړې را
پسې وهلې.لېونې جانان به تر ډېره پورې تر شا پسې کتل
.موږ به پر لېونې جانان خندل.لېونې جانان او ماما به
موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.
په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره
وګرځاو.دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو ږغل یې هم پر
هوار کړی وو.دوره یې نۀ کوله.
له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو.په باغ کښې یې
د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ېښې وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه راکښته شو، د ګلونو ښایسته خوشبویي د اسې ښایسته ځای چې تیار پارک وو. د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو. د دوی کښې (بزګر) چای راوړلې. بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې تللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زۀ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دۀ تر رارسېدو له مخه خندل. له موږ تولو سره یې روغبړ وکړی ویل یې"زۀ خو مي غواړي چې ستاسو په شان لټي وکړم خو څۀ وکړم. یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نۀ راکوي. ستاسو لېونتوب او لټي ښځي دېر خوند راکوي. خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چې دی هم لېونی دي.

دا بریال دېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دۀ قصور نۀ دی، قصور زموږ دی. موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نۀ پرېږدو. د دوی تربیت د اسې وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نۀ دی کړی چې زۀ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختې راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت خې او پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څۀ کوې"؟

خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".

ما پوښتنه ځیني وکړه.

"حاجي صیب! دا ولي تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نۀ پرېږدی؟".

حاجي صیب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څۀ دي".

د بریالي پلار ویل تاسو خپل مجلس وکړی.زۀ ځم.مورې رخصت ورکړی.

مورې بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موځي ماما ښۀ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشي (بزګر) شنې چای راوړې . مورېچای څېښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه! په تاسو کښې دا پېښې ولې نۀ کېږي؟".

بریالی: "یاره! ډېر چالاکه یې. تۀ بیا اوس له ما انټرویو اخلې. خه ستا خوښه ده!

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نۀ یو چې یو را شي وایي "پلانکی حق نۀ را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه. موږ ته د څۀ پاره راځې. موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده". ویې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه. یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو. یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو. اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو ورو غورزه کله بل د بل په هغه کښې، چا به ویل "پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یو سړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل "پلانکیه! تۀ یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سرې يوه ګړۍ چوپ ناست وو بيايې ويل "مشره! که رښتيا درته ووايم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر يو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.

زۀ به څۀ داسې خبره درته وکړم. تۀ داسې وکړه چې دا ساده خړ پر اولس چې پوندي يې چاودلي وي، ږيرې يې له خاورو ډکې دي، دا د خان کړه. په خداى که دې د دنيا يو طاقت هم خواب وکړي".

بريالي وويل ياره داخبرې پرېږدى له دغوخبرو زه کور تنګ يم، ماماته يوڅوګيې لاوکړه داسې ښه خوند يې وکړ.

ما هم خان لږ تکيه کړى. ماما د شاه بهرام د بېب نکل شروع کړى. د ډوډۍ خوړلو تر وخته پورې نکل شروع وو. شاه بهرام يې دومره غټ کړى وو چې پوره ښار به يې پر اوږه را اخيستى وو چې په نکل کښې به د خندا څاى راغلى، ليونى جانان به پورته شو، پر پونده به څرخېدو. اتن به يې شروع کړ. په دې وخت کښې ډوډۍ راغله.

د ډوډۍ خوړلو پس بريالي (ايل سي ډي) خونې ته راوړله. سمه يې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانهٔ مېموري يې ور واچوله . د شپانهٔ په مېموري کښې د کوچيو نجونو داسي عکسونه وو (يوې ښځې به مېږي لوېشلې بلې به د اوبو ګوډي را اخيستی وو بلې به ډوډۍ پخوله .د رمو د غرهٔ په سر کښې د مېږو او ورو وريو د رمو عکسونه،اوښان او خرهٔ په کډو بار،په سر کښې يې چرګان او واړه وري،واړه ماشومان.د شپون له يوې ډېرې ښايستې نجلۍ سره ګډ عکسونه.د شپون د شپلۍ ښېل ښېل ږغونه خو يو دوې داسي وېډيوګانې چې ښېځې د کتلو نهٔ وې)موږ ورته حېران دريان شو.

بريالي:"تهٔ دا غريبان وګوره په موبايل هر رنګه عکسونه باسي . وېډيوګانې جوړوي . د دوی خو دا خيال دی چې بل څوک يې نهٔ شي ليدلای، کله چې موبايل د موبايلونو دوکان ته يوسي،هغه يې ګرده مېموري په خپل کمپيوټر کښې کښېږدي بيا يې نو په پيسو خلګو ته په موبايلونو کښې ور اچوي.

دی خوار خو لا په دې هم نهٔ دی خبر چې مېموري ريکور کېږي هم.دا تېزه دنيا ،مري له قبرونو را باسي

يعني ډيليټ شوې مېموري ريکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ ترسه یو ځای سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بیې څۀ ویلو لېونی جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ویدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېري شپې وشوې . سهار وختي ور خلاص شو ـ زما کشر وروړ روغانی راورې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړې وې .لېونی هم راويښ شو ـ زه پوهېدم چې زموږ خبري اوري

لېونی: "مرې که يې وژنې !د ادې د لاس روغانی دي ـ تر ادې قربان شم .څومره بې مفاده مينه يې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وينو ـ بختوريې چې مور دي ژوندۍ ده او هم دي ګرانوي".

هر وخت چې به چاى، ډوډۍ يا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به يې خو په دې ورځ به يې يو ځل ماته بيا زما وروړ ته بيا د روغانی په خوا حېران حېران کتل بيا د اسې وچ شو لکه بت .تر سترګو يې اوښکې را روانې شوې . د اسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي.زۀ په دې پرېشانه وم ما ويل"بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورورته مې رخصت ورکړی، زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کېښېنستم . په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې . دۀ مې لاس ونیو، په اشاره یې منع کړم زما پر لاس یې خپل دواړه لاسونه وګرځول ـ ښۀ تر ډېره پورې یې وژړل بیا را کښېته شو . په چپه خوله سره یې روغانۍ له چای سره وخوړې.
ما یې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چای څخه فارغه شو، ماته یې په خېر خېر کتل .یو دم یې وخندل.
"مرې که یې وژنې ! نن کیسه نۀ غواړې؟".
ما ورته وخندل.
"ولې نۀ".
لېوني: "مرې که یې وژنې ! وروړکه ! یو ورځ زه، صالو او لېوني جانان د موځي ماما ترې ته ورغلو ـ هغه ماستر (کوم چې شاعر وو) موږ چې کورته ورغلي وو. هغه کیسه دې په یاد ده ؟".
زۀ: "هو ولې نۀ؟. ټکي په ټکي مې یاده ده".
لېوني: "مرې که یې وژنې ! بیا خو نو ډېر د کار سړی یې نو چې د موځي ماما ترې ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار یې مخته خوور وو۔ موږ هم د دۀ وخنګ ته کښېناستو .د روغبړه پس دۀ هم اخبار سره ټول کړو۔ چای راغلې .ماما هوټلي ته وویل

"دوې چائینکې نورې راوړه .ته نۀ وینې چې لېونو راغلی دی".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

یو موټر سایکل چې یو ځوانکی هلک پر سپور وو، موټر سایکل یې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را ټولوت، و یې وېرولی .د موخچې ماما برش یې په هلک پسې ورختا کړی .هلک یې په ځټه کښې وویشتی.

هلک بېرته راغبرګ شو چې څۀ به یې ویل پر ماسټر یې سترګې ولګېدې .هیڅ یې نۀ وویل . بندوال صېب ورته وویل

"زویه سری خیال کوي .موټرسایکل وي، که سایکل، که موټر په پام یې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو ځکه یې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړي چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماستران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".

هغه هلک هوټل والا ته زمونږ د چای روپۍ هم ور کړې وې نو بندوال ویل

"تر دې هلک پورې یوه کیسه درته کوم.

خوانان پېغلې تېښتوي .تهٔ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خور او ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له مور سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنگلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.

داسې هم شوي دي یاري د یوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وار شي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړ شي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رښا کښې سره ووینې نو نجلۍ حقه حېرانه کښېني یا له هلک سره یوې نجلۍ قول کړی وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که نجلۍ له عېبه نه دی خلاص".

لېونی: "مرې که یې وژنې !درځه چې ځو دېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ویل

"ته به را سره ځې .دا لېونی یو پیر ته بیایو ما پېژنې .ته به ورته ووایې چې دا مې وروردی"-ماما ورسره خوښه کړه.

مورېهم را ولاړ شوه-ماسېتر له مخه شو مورې ورپسې .په تلو تلو کښې یو سرای ته ورد ننه شو-د یوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارینه ناست وو.مورېهم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .یو یو د ننه ورتلو-مورېد خپل وار په انتظار کښې ناست وو-دې تنداری ته موکتل چې یو ځوان او یوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به تېر شو-نور چې به راغلو هغې بلې خونې ته به تېر شول .یو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې وو بیا بـه را ووتـول .نـور بـه هغـې خـونې تـه ورغلو.

دا یـو دوه نـهٔ وو لکـه څـومره چـې د خونـو شـمېر د پـر وو دومره هم د دې ښځو او ځوانانو شمېر وو.

زهٔ:چې له بندواله مې په قصد پوښته وکړه.

"یـاره ! پـه دې نورو خونـو کښـې هـم پیـران ناسـت دي؟".

بنـدوال: "وروره ! دا پیـر نـهٔ دی .دا یـو تـګ دی د دې پیـر پـه بهانـه د ښـار نـر او ښـځې راځـي ملاقاتونـه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زهٔ: "تو دا پیر په دې بد نهٔ وړي؟".

بندوال:"یاره ! یو خو تهٔ خان نهٔ پوه کوې .سر خلاص کړه یاره !".

څـهٔ وخـت پـس زمـوږ وار راغلـی کلـه چـې خـونې تـه ورغلو ـ پـه خونـه کښـې یـو سـپین ږیـری ګـړدی سـړی ناست وو چې مـخ تـه یـې یـو وړوکـی تېبـل، پر هغـه سـر بېـره سـپین کاغذونـه، قلم او دوات پراتـه وو ، موږ کښېنستو.

پیر: "دا مو څهٔ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موشي ماما: "وروړ مې دی".

پیر: لېوني ته وکتل. "عجبه خلک یاست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې ترډېرو بیا یې را ولی".

زه: "اخوندزاده صېب اوس به خدای کوي ته به کوي".

پیر: "اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ رابانندي جوړوې، که نهٔ شو جوړ ته یې بل ملا یا ډاکټر ته ورې. په ما پسې به ږغېږې چې د دې سري دم او تاویزیو کار نهٔ کوي".

موشي ماما: "اخوندزاده صېب! بله خواته نهٔ ځم. پېر ډېرو وګرځېدم فائده یې نهٔ کړه وه. اوس به خدای کوي ته به کوې".

دهٔ چې د لېوني لاس پېر هغو سپینو کاغذونو برسېره کښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وټکاوو. ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو- په خپل لاس کښې یې نیولی وو- ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تېلۍ ووه، تر دې کاغذ لاندې یې وګرځوه. ماما چې تر کاغذ لاندي تېلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.

په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتيا ته سره ودرېدو.

پير وخندل.

پير:"په دې سرې تعويزونه شوي دي .اوس به که خير وو د غوټې هډ راکوې".

ماما:"خود يې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".

يو څښت تعويزيې ورکړو.

پير:"دا واخله .خدای به يې جوړ کړي . پوخ تعويز به که خير وو،هغه ورځ درکوم چې غوټې دي را ويستو".

چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېبل کښېښودې

پير:په ترخه لهجه وويل.

"ډاکټر ته چې ورشئ هم فيس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بيا سل روپۍ ېدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لارې مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ یې په شیدو لیکلی دی یا د پیاز په اوبو.دا دومره کیسه نه ده".

لېوني: "مرې که یې وژنې !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنیو وې ؟".

بندوال: "نه خیني هغه ښځې دي چې زه دې اوس وروړلم".

زه: "چېرې څو ؟ څنګه ورځو ؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې !څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژني نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر: "ته بې غمه شه .ما پرون لا یوه ته روپۍ ورکړې .دی مې پوه کړ- تاسو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو ،یو تورکي خوان ولاړ وو-خیرنه خولۍ یې په سر وه،دی له مخه موږ ورپسې شو- په جونګړو کښې روان وو ، څادرونه مو پر سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په يوه جونګړه کښې مودوه د ښار ښۀ مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته ورددته شو. موږ کښېنستو هغه خوان پر خپله مورږغ وکړ.

سوري: "هغه وا ورګی، چيري ده .ورته ووايه چې چاى پخې کړي".

ماته يې خوند نه راکاؤ. رښتيا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه ووېل چې "چاى څۀ کوو خو".

بندوال:"تۀ صبر وکړه .زۀ په چل چل کښې خپلې پوښتنې خينې کوم .غوارم چې تاسې دا هر څۀ په خپله هم ووينې هم يې واوری".

پنځلس، شل مينټه پس يوه ښايسته نجلی، تک سپين اتنګي، اوږدې زلفې، تور کاکل يې په سپين مخ خور وور، واړه غابښونه، دنګه ونه دا سې ښايست چې ما په خپل ژوند نۀ وو ليدلی .ښکلې جامې دا سي ښکارېدو چې دا هر څۀ زموږد پاره شوي وي .چاى يې راته کښېښودې، واړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختـدل .هغـه ځـوان کـوم چـې يـې مـوږ راوسـتي وو، هغه ورته ويل.

"واورې! دغـه دي هغـه ځوانـان مـا چـې پـرون درتـه ويلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته) واورګۍ دي څهٔ ده؟".

ځوان: "کور ودانه مې ده".

زهٔ حېـران شـوم چـې خدايـه! تـهٔ دا تـورکی او دا ښايسته ښځه .دې حېرانتيـا مجبوره کـړم نـو مـې ورتـه وويـل چـې "واوره لـه کومـه ځايـه ده او څوکـه ده؟".

ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پسـې نـور حېـران کـړم چـې څنګـه کېـداى شـي مـور يـې تـوره، پلار يـې هـم خولـه بيـا څنګـه ده واورې جـوړ او رنـګ لـه دوی څخـه بېـل دی .زهٔ لا پـه دې سـوچ کښـې وم چـې د واورې مېـړهٔ او مـور ووتـو ويـل يـې چـې "تاسـي لـه واورې سـره ګپـه وکړئ، مـوږ ګړی پس راځو".زما زړهٔ لا پـه تـوپونو شـو چـې دا بيـا کومه معامله ده.

واورې پروني له سره کښته کاوو، بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکړې پر سر سم کړه. موږ د هغه نېت خلک نه يو، نه دلته تا له د دې د پاره راغلي يو چې تا ته په سپک نظر وګورو. موږ يوا ځې له تا سره په دې نيت وينو چې له تا څخه يو څو پوښتنې وکړو. له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورايه ښکارېده.

دلته زه هم مطمينه شوم او بندال پوښتنه څينې وکړه. "واورې! دا خلک چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وي؟".

واوره: "نه زما خوښه نه وي. دوی پر موږ پېښې اخلي، خپله هېڅ کار نه کوي. دلته خلک راولي. اوس تا ويل چې موږ داسې خلک نه يو، زه ډېره خوشاله شوم. دا اول وار دی چې دې جونګړې ته اول وار داسې خلک راغلو چې هغه داسې نه کوي".

زه: "واورې! يوه پوښتنه کوم، شرمېږم هم. دا ته ولې له دوی څخه په رنګ جلا يې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلک راځي نو زموږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرهٔ ږغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نهٔ وو سره کړی،نور مېلمانهٔ راغلو.

زهٔ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زهٔ: "یوه دا چې تا سو دا نهٔ غواړې چې له یو ښهٔ عزت مند سره وادهٔ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلک راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سړي وروړ یا زوی نهٔ دی چې پرون یا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نهٔ را کوي خو دا خپل خاندان نهٔ شم پرېښودلای.

بله دا چې زموږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی یا وروړ دی خو دا کومې روپۍ چې پر موږ اخیستل کېږي،دا هم زموږ په ښه نهٔ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ور کوي".

زهٔ: "وارويٍ ! ستا یې کوروډان چې موږ ته دي پاک خوابونه را کړو او په موږ دې باور وکړ چې موږ دا د دې د پاره نهٔ کوو چې ستا سو توهین وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـا مـو عزتونـه واخلـو .دا صـرف او صـرف د ټـولنې
دا صـلاح د پـاره کـوو چې لـه تاسـو سره ولـي دا سـي
کېږي؟
مـوږ هـم خپـل سـرونه پـټ کـړو چې راووتـو ،راغلي
مېلمانـهٔ هـم دا سـي خلـک وو چې ځـان يـې د بـر صـفا
صفا کاوو.
لېـوني جانـان: "مـري کـه يـې وژنـې! لسـمه ورځ
مـاخيګر بـه زمـوږ هوټـل تـه راشـئ ، زمـا مېلمانـهٔ
یاست".
زهٔ: "ستاسو هوټل چیري دی؟".
لېوني جانان: "مري که يې وژنې! هغه اوله ورځ چې
پکښـې ناسـت وم ، تـا وپېژنـدلم .هغـه چولـه چـې
کـوي زمـا مشـر وروردی .دا چـائينکې چـې وړي
زموږ تر ټولو کشر ورور دی.اوس د الله په امان".
موږ:ورځه پر خدای مو سپارلی يې.
پـه دې وخـت کښـې بيـا دروازه خلاصـه شـوه،هغه
نرسـه د ننه راغلـه .لیـوني اتـڼ واچاوو.لـه اتنـه پـس زهٔ
او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېوني : "مرې کړه يې وژنې! په ټاکلي ورځ هوټل ته سره راغلو.

لېوني جانان:بندوال ماسټر هم راغوښتی وو.ټول په هغه موټر کښې سپاره شو چې لېوني په کرايه نيولی وو چې له ښاره ووتو،موټر دښته ته وګرځېدو،په شګو او پوټيانو کښې روان وو چې کله موټر ودرېدو موږ راکوز شو.

ماجت مو وليدی چې د لېوني وکور ته د ېرنژدې وو.ملا د ماجت شا ته د محراب وځنګ ته ولاړ وو،په غوږو کښې يې ګوتې نيولې وې اذان يې کاوو".

لېوني جانان: "مرې کړه يې وژنې!ماجت ته ځی که لمنځونه کورکوو".

ماسټر: "کورلمونځ زۀ درکوم".

د ميلمنو خونې ته دننه شو.ډېره غټه خونه وه چار پېره نالی هوارې وې،بالښتونه پراته وو.دري څلور الماری چې له کتابونو ډکې وې.موږ لمنځونه وکړو.د کلي سپين ږيري او خوانان هم له مولوي صيب سره لس دولس وو چې راغلو.موږ ورولاړ شو په لاس مو پر خپل وار له هرچا سره روغبړ وکړ چې موږ بېرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې توري او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصېب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.

یوه سپین سرې (لېوني جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږېري وځنګ ته یې کښېنوله ـ مورړه هغې مورکۍ سره روغبړ وکړی چې کله له روغبړه پس چپتیا خوره شوه.

لېوني جانان: چپتیا په دې ډول ماته کړه.

"مرې که یې وژنې! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ مور ورونه د بې شرمۍ په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مورکومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زهٔ دې بې شرمۍ مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاورې پر غور ځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک د پر ولاړ وو خو څوک د اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان تویې کړې، په بسم الله سره ور دننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې ترا ور راويستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونيوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګې په اور کښې وماته تول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم يې نوی نسل ـ دا چې په تولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب يې دا وو چې له هغې ورځې دا تولنه وماته هغه جوګې ښکارېده ـ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتويه کېدو هم نه ـ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی يم ـ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن يې زۀ د احسان بدل نۀ لرم ـ تش په شکريه يې عذر کوم ـ دا هغه کسان دي چې نه سترې کېدونکي دي ـ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې سترې يوړې او ډېرې بدې بدې خبرې يې وخغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ور کړې ده ـ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما يقين شو چې په تولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته ـ خير را به شو ښځو ته ـ له هر چا چې مو پوښتنه وکړه يا يې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟ ـ هغه به وايي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لورده". دا هر يو درسره مني.

که ورته وايې نن مورېدا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک يې تېرېا سي ـ پنځه پنځه يوې ښځې ته ورځي ـ په عکسونو او وېډيوګانو يې د ښار دوکانداران کاروبار کوي ـ تول په خبر يو ـ نن نه خان شته، نه ملا، نه ملک، نه پير، نه فقير چې راپورته شي چې دا ولي کيږي.

ستا سو به ياد وي چې کله دلته جنګ راغلی ـ د جهاد په نوم چندې کېدلې چې مسلمانې خوندې مري ـ مسلمانې مندې سرتورې شوې.

نن هغه خلک چيرې دي چې راشي ويې ګوري ـ دا خو هغه خوندې، مندې نه دي چې د جوماتونو په دروازو کښې ناستې دي خيراتونه غواړي ـ دا هغه دي که نورې چې بله زه د بلې ژبې او بل مذهب نه کوم ـ انسانيت خبره بېخي نه کوم.

دا د هغو مسلمانو مجاهدينو خوندې او مندې دي چې نن په لڅو پښو زما او ستا په بازارونو کښې خيراتونه غواړي".

دلته يې سترګې له اختياره ووتې ـ سر يې کښته کړو ـ څه وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې راواړولې.

لبوني جانان: "ته دې بدبخته قام ته وګوره ـ ښځه يې ډاکټره، استازه نه ده خوښه ـ سوال دې کوي، سوالګره پروا نه لري ـ په دې وخت کښې پير، ملا، فقير، خان او خوار تولو سترګې پټې کړي دي ـ دا ښځه نه ويني ـ ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوندو عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ تهٔ پروا نهٔ په کوې، زهٔ پروا نهٔ په کوم نو سبا زما او ستا واردې ـ په خدای که خانه تهٔ پاته شې یا ملا تهٔ ـ که چیرې ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور و سرې ته سوټې په لاس ورکړي ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، وښځه ته د وتلو اجازه نهٔ ورکوي.

نن هغه خلک ولې تا تر لاس نهٔ نیسي چې دا بدمرغۍ او بدنامۍ ولې پېښې شوې.

نن زهٔ وخپلو مندو ته داوایم چې په کومه ورځ ستا مېړهٔ او ملا صېب سوټې وغورزاوهٔ ـ د دود او د ستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوټې نه شو را اخیستای ـ تهٔ یې را واخله ـ وملا او خپل مېړهٔ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بیا هم جرأت وکړنو دغه حال به یې وي لکه زما د مور چې نن یې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بیا ازاد خیاله ګڼي دي ــ وایي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څهٔ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله یې له یوه کوره تر هغه بله بیایي یا یې په پرده کښې د موټر په تورو شیشو کښې تر ډاکټره وړي بیا وډاکټر ته هم وایي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې یو فیصد اذادي اخیستې ده ــ هغه هم دې اذادو خیالو نهٔ ده ورکړې ــ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ــ په یو فیصد اذادي کښې ښځو دې تولنې ته نهه نوي فصیده بدې او بدمرغۍ راوړي دي.

یوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پرونې کښې نغښتې ده یا مو په څلورو د بوالونو کښې تړلې ده ــ دا زما یقین دی چې ښځه زیاته اذاد بېږي ــ تړل یې زیاته د چا د وس خبره نهٔ ده ــ که د څلورو د بوالونو په میان کښې نغم (کډی) وروکاړي لا هم.

زهٔ: بازک (باومحمد) صالوجان دا درې د دوارو ډلو مخالفه نهٔ یو بلکې تجویز دی ــ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پر خپله ښځه د فولادو د ېوال راګرځوي د بل پر ښځه یې د شګو د ېوال نه دی خوښ".

دا ناروغي زموږ په درسته ټولنه کښې شته. دا بیا ښېله ده په یو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره لېکین خلاص نه ملا، نه خان، نه پېر، نه فقیر او نه مزدور دی.

د اختلاف حق هم تاسو لری هم یې موږ. خبره د دې خپلې ټولنې کوم. زموږ په خیال تر ټولو ښه خبره دا ده چې په ښځه اذادي وپېژونو. زموږ په ټولنه کښې باید وښځې ته د دې د صلاحیت مطابق ازادي ورکړل شي او تعلیم یې لازمي شي. له دې سره سره دا اختیار ورکړل شي چې ویلایې شي، زما دا سړی خوښ دی. تاسو ورشئ ویې ګورئ چې ژوند او کردار یې څنګه دی بیا امید دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې موربې شرمي ته. زما مور تر پنځمه سبق ویلی دی ځکه دا بې شرمې ځینې وشوه. دا کلیوال ناست دي. په موږ کښې دا دود وو چې هر چا به وادهٔ وکړو. دریمه شپه چې به سره یو ځای شو، مېړهٔ به یې اول قسم ورکاوهٔ چې له چا سره خو دي یاري نه ده کړې. هغې که هر څهٔ کړي وو، مجبوره وه قسم یې خوړلو.

موږ په کلي کښې د بې شرمې په زامنو مشهور وو چې کله زهٔ په ښهٔ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین ږیری چې یې وځنګ ته ناست دی (هغه مې پلار دی) ـ مور کې راته وویل "زویه ! کله چې زۀ راواده شوم ـ پلار دې دریمه شپه قسم راکاوۀ چې له چا سره خو دې یارې نۀ ده کړې".

ما ورته ویل "تۀ اول قسم وخوره ـ تا خو به یاري نۀ وي کړې" ـ دی ووتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستو ـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مور دې درو کسانو د دې تولنې ناروغې تر خپله وسه درپه ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".

لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خیال وي چې بازک په کیسه کې څنګ راګډ شو؟

بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېوني بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي راپورته شوم، اودس او لمونځ مې وکړدی مې هم را ویښ کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مې ورته وویل ــ مخامخ بېکرۍ ته ورغلم یو ښهٔ کېک مې راواخیستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ، تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجید یې په دوسمال کښې ونغښتلو ،لوړ یې کښېښودو ، بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو.داسي په سوچونو کښې ورک وو یو واریو واربه یې لاس لاهم وخنډلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې ،دروازه خلاصه شوه ،دی د سوچونو له دنیا را غبرګ شو.راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بیا یې هوټلي ته وویل

"یاره ! یو دوې چائینکې نورې راوړه ،روپۍ خو یې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر یوه پیاله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که یې وژنې ! ما خپل کار ته پرېږده".

پیاله یې کښېښوده ،ولاړ شو ،پر یوه پښه وڅرخېدو.

واړوئ ،واړوائ ،لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپین مړوندونه په اتڼ کښې خوندکوینه

نجونو واړوئ ،راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو. موږ هغه چای څیښلې وې چې هوټلي نوري چای راوړلې.
له هوټلي سره سمه هغه ترکی، نرسه هم راغله. دې د بېرته وتلو هغه کوله چې لېونی ور وغوځېدو، ترلاس يې ټينګه ونيوله، راغبرګه يې کړه. دا هم له لېوني سره سم راغله له موږ سره پر هغه کالي کښېنسته. لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.
ما له ځانه سره دا فکر کاوو چې "ته دا پرېدی ښځه وګوره، له موږ سره دا سې مطمينه ناسته ده لکه موږ چې دواړه د دې وروڼه یو".
نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه، یوه خاشه یې له کېکه هم ورماته کړه.
نرسه: لېونو لالا! نن دې پر خوشاله راته ښکاري".
لېوني: "مرې کـه يې وژنې! روغ رمټ شوم. نن به ماته رخصتي راکوې".
نرسه: "لالا! دا خو د ډاکټر کار دی".
لېوني: "مرې که يې وژنې! ډاکټر خو به نن راځي".
نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راوند وهي".
لېوني: "مرې که يې وژنې! ستا يې په مخه ښه، ستا يې په مخه ښه. زه نن ستن نه لګوم".
نرسه: "ولې لالا!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بس زۀ روغ رمټ يم".

ترسه: "لالا ! دا يوه ستن لا پاتې ده، دا لاولګوه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! درته و مې ويل چې زۀ نن ستن نۀ لګوم".

ترسه: "سمه ده".

زه"ترسې ته خوره ! يوه پوښتنه در څخه کوم ـ تۀ چې دې پرېدو خلګو ته راځې، ولې و ېرېږې نۀ؟".

دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې يې له سره لوېدلې سپين پړونې بېرته پر سر سماوو.

ترسه: "لالا ! سږ مې څلېرويشتم کال دی چې نوکري کوم".

د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! ستا څۀ خيال دی ـ زۀ لېونی يم که دا خلګ؟".

زۀ: "تا دې خدای نۀ کړي لېونی. لېوني دوی دي".

لېونی راوغورځېدو پر مخ يې مچ کړم"وش ! تۀ وماته چاراکړې"؟

اوس مې د ېرې شېې او رځې ورسره شوي وې ـ د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.

زۀ: "تر څۀ پورې دې وويل چې زۀ لېونی يم که خلګ"؟

لېونی: "مرې که يې وژنې ! مابه وخلګو ته وويل چې ښځه دا سې هم کېدلای شي يکې يوازې. د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نهٔ ده نهٔ یود.......................

زهٔ: "یاره ! قصور په ښځه کښې نهٔ دی۔ قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو۔ د هوټلې راوړی پتنوس یې پرمخې واړاوو.

لبونی: "مرې که یې وژنې !"۔ زهٔ غزل وایم، تهٔ به یې کسر راسره نیسې".

زهٔ: "سمه ده۔دې ته مې بېخې فکر نهٔ وو"۔ ډېر ښهٔ رنګ یې وو چې غزل یې پورته کړه.

چا له به ورشم تول بدن مه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
اول خونه راخې نوبته سفارش نه لرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لرم
صورت مه اوراخلې لمبې باندې بلېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
د دروازې چوکېدار هم دی سترګې وهي
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهي
لکه مجنون له ختدا شین شین راته کېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري دا داوس ډاکټران سري کښېږ کاږي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دی لېوني دی
....
اخر يې يو بل ته وويل "دوی اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېدېو جوړه کړې ده"
لېوني: د ډاکټر مخته ورو غور څېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صيب ! دا چېري ده؟
زه په کښې داخلېږم".
ډاکټر: "تر هسپتال دباندي يې پوښتنه وکړه".
لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو، لېوني زه ترلاس ونيوم، کش يې کړم. "درځه هغه ځاي ته خو. دا ډاکټر صيب چې ياد کړو".
ما له کوره راوړي شيان سره راټولول، ډاکټر ووت ـ زه خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې د ېر بد تاثير راباندي وکړی.
ډاکتر ووت، دغه ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مي تر سترګو اوښکې راغلې. دا سې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور بېلېږي. ما ويل "که دا مغزي ماتی لاړ، زه به څه کوم". مخ مي په بله خېنې واړاوو.
لېوني: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دي مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پټې اوښکې پاکې کړې، مخ مې ور واړاوو. دهٔ هغه بشتره په شا کړه، ما هغه نور شيان را واخيستو۔ دی له مخه، زهٔ ور پسې شوم چې تر هسپتال راووتو، رکشې ته مې اشاره وکړه۔ رکشه راغله بشتره او نور شيان مو ور وخېژول، موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! استاده پردې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! دلته يې ودروه، کوز شو۔ مرې که يې وژنې ! ژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته يې ښېخې د هر تېپونه له مصالې پېمانه ښکارېدو۔ له هغې خوا چې راغلی، رکشې والا ته يې وويل.

لېونی: رکشې والاته" سيده پردې سړک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوز شو هغه د مصالې وړوکي دوکان ته ورغلی چې ومخته يې ښېخې د هر د مصالې ډک تېپونه پراته وو له هغې خوا چې راغلی

يوه توره د پلاستيک لوته يې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سيده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو، دهٔ له هغې لوتې خپل شناختي کارډ راويستو، تانې ته ورغلی. له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که یې وژنې! دا یې ته د تاني له کار څخه خلاص-
اوس نو درخه چې ستا مورکۍ ووینو".
رکشه روانه شوه، ما لار ورو ښودله، کورته یې ورسولو.
ما له رکشې شیان کوزول، دۀ په کوټه کښې اتڼ وا چا وو
چې شیان مې کورته یوړل، راووتم ورته و مې ویل "راځه ته
څۀ کوې چې ولاړ یې"؟
لېونی: "مرې که یې وژنې! مورکۍ د میلمنو خونې ته را
وغواړه". دی
مې خونې ته بوتلی. مورکۍ مې راوغوښته، مورکۍ راغله
.
لېونی: "مرې که یې وژنې! ته لاړ شه، زۀ مورکۍ ته دوې
، درې خبرې کوم، تازیله مې ده".
زۀ راووتم کورته راغلم- لږ ګړی وروسته مورکۍ راغله د
لېوني لوته یې په لاس کښې وه ماته یې وویل
"ورشه هغه لېونی له ژړا شین شین کېږي"—
زۀ: "ولې؟".
مورکۍ: "څۀ خبره یم- زویه! چې زۀ یې ولیدم را ولاړ شو زما
لاس یې ونیوو، پر لاس یې مچ کړم، په چیغو شو- لوته یې
زما په غېږ کښې را وغورځوله، دی ووتو- ورشه ویې ګوره
چې ځان خوږ نۀ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لېوني ولوړل که ما پیدا کړې؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

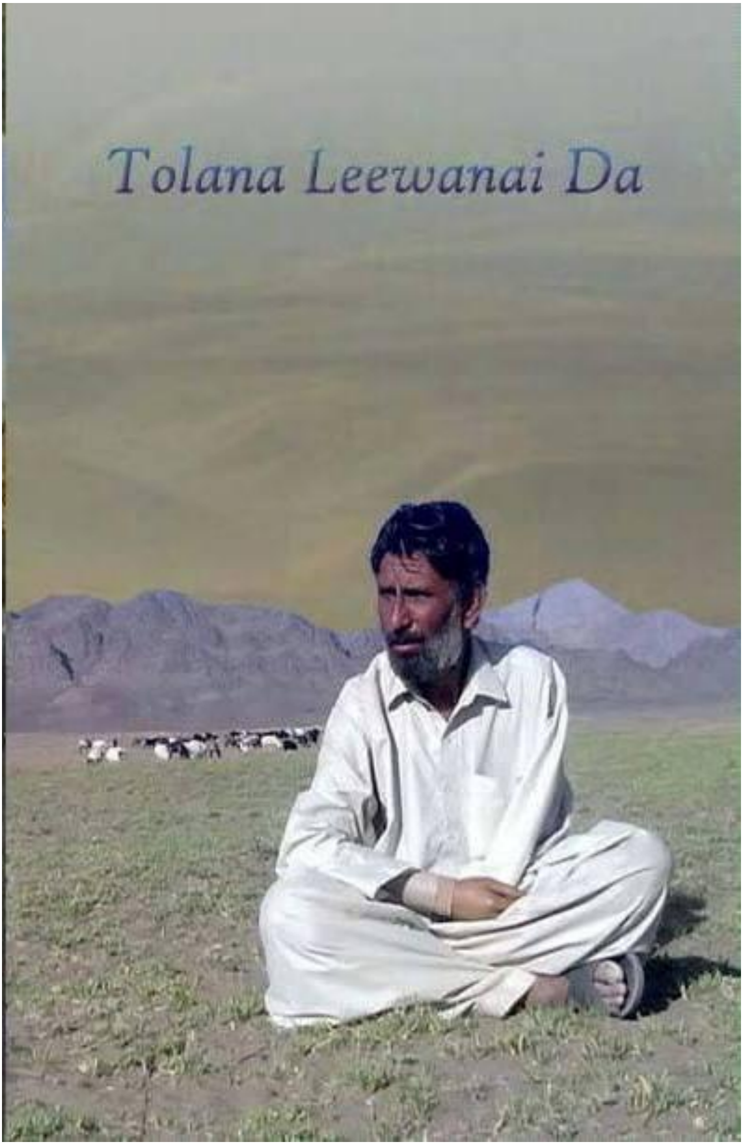

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library